

บทที่ 6

การใช้ลักษณะคนรักร่วมเพศสร้างเป็นตัวละคร

นวนิยายแม้จะเกิดขึ้นจากการสร้างเรื่องตามจินตนาการของผู้แต่ง แต่อาจกล่าวได้ว่า เป็นแหล่งประมวลลักษณะทางสังคมในแง่ต่าง ๆ ไว้มาก เพราะสังคมที่ผู้แต่งมีชีวิตอยู่ในขณะนั้น ย่อมมีส่วนทำให้ผู้แต่งถ่ายทอดสภาพสังคมนั้น ๆ ลอดแทรกไว้ในเรื่องที่เขียน¹ ดังนั้น ความแพร่หลายของกลุ่มคนรักร่วมเพศที่เกิดขึ้นในสังคม จึงส่งผลถึงนักเขียนทำให้นำเรื่องคนรักร่วมเพศมาใช้ในการสร้างนวนิยาย แต่เนื่องจากภรรยาชีวิตของคนรักร่วมเพศมาเขียนถึงโดยตรงนั้น ต้องอาศัยข้อมูลทางจิตวิทยาที่อธิบายถึงกลไกทางจิตของคนเหล่านั้น เพื่อสร้างความเข้าใจพื้นฐานให้แก่ผู้อ่าน ด้วยเหตุนี้ นักเขียนบางคนจึงหลีกเลี่ยงที่จะเขียนถึงโดยตรง แต่จะนำลักษณะของคนรักร่วมเพศไปใช้สร้างเป็นตัวละครในนวนิยาย ทั้งนี้ อาจให้รายละเอียดแก่ตัวละครนั้นพอสมควร หรือกล่าวถึงอย่างผิวเผิน

ในนวนิยายจำนวน 12 เรื่องที่มีตัวละครรักร่วมเพศปรากฏนี้ ตัวละครมีลักษณะผิดแผกกันไปบ้างตามกลวิธีและทัศนะของนักประพันธ์ ฉะนั้น ผู้วิจัยจะศึกษาการนำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้ในการสร้างตัวละครในนวนิยายทั้ง 12 เรื่องนี้ โดยแบ่งตามบทบาทของตัวละครซึ่งปรากฏเป็น 2 ลักษณะคือ นำมาใช้สร้างตัวละครเอกและนำมาใช้สร้างตัวละครรอง

6.1 การใช้เรื่องรักร่วมเพศสร้างตัวละครเอก

นวนิยายที่มีตัวละครเอกเป็นคนรักร่วมเพศ คือเรื่องหัวใจที่ต้องไขลานของสุภาวเทวกุลและลูกรัก ของสุวรรณี สุคนธา แม้ทั้งนักเขียนทั้งสองจะสร้างให้คนรักร่วมเพศ

¹ วัลลภา กัสตอญ์, "อิทธิพลของนวนิยายต่อสังคม" ใน เบิกฟ้าวรรณกรรม (กรุงเทพฯ : นวลจันทร์, 2522), หน้า 46.

เป็นตัวละครเอกเหมือนกัน แต่วิธีการเล่นต่างกัน ดังรายละเอียดที่จะวิเคราะห์ต่อไปนี้
คือ

ในเรื่อง หัวใจที่ต้องไขลาน อาจกล่าวได้ว่า ลู่ภาวีนำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้
อย่างฉิวเฉียดเพียงให้เหมาะสมกับบุคคลสมัย โดยสร้างตัวละครที่มีบทบาทเป็นพระเอกของ
เรื่องคือ รมย์ ระวี เลขเป็นเกย์ โดยไม่สนใจที่จะสร้างรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับ
ความเป็นคนรักร่วมเพศของตัวละครให้ผู้อ่านสังเกตเห็น รมย์มีลักษณะดังพระเอกในนวนิยาย
รักโดยทั่วไป แม้จะไม่หล่อเหลาหนัก แต่บุคลิกดี ฐานะทางสังคมและส่วนตัวอยู่ในระดับชนชั้นสูง
มีอาชีพเป็นนักออกแบบและนักโฆษณาที่มีชื่อ ลู่ภาวีเก็บรักษาความเป็นคนรักร่วมเพศของ รมย์
ไว้เกือบตลอดเรื่อง จนในตอนจบจึงเปิดเผยอย่างตรง ๆ และสั้น ๆ โดยมอบให้พี่ร้าวรรณ
อดีตคู่ควงคนเก่าของ รมย์เป็นผู้บอกขงภาวี นางเอกผู้ซึ่งหลงรัก รมย์ง่าย ๆ ว่า

"นี่ คุณไม่รู้จริง ๆ นะ หรือว่านาย รมย์นี่เขาเป็นเกย์"¹ ไม่เพียงขงภาวีจะตกใจ
เท่านั้น ผู้อ่านคงแปลกใจไปด้วยเช่นกัน เพราะตลอดเวลา รมย์ก็คือชายหนุ่มที่น่าสงวนใครหนึ่ง
จะมีพิรุณบ้างก็ตรงที่เหมือนเป็นคนมีความเคารพในระวีใจ ดังที่ขงภาวีสังเกตเห็นว่า "ดวงตาของ
เขาฉายประกายอะไรออกมาอย่างหนึ่ง เหมือนเงาที่สะท้อนขึ้นมาจากบ่อน้ำลึก ซึ่งหล่อนไม่รู้ว่
เป็นอะไร" หรือ "ในดวงตาดำสนิทแต่ลึกล้ำจนดูหมากบของ เขานั้นมีแววประหลาดอยู่"
และวิรุฒในบางครั้งของเขา ซึ่งขงภาวีสังเกตเห็นว่า "เขาเรียกประหลาดก็คักดีว่า เธอ ฟังดู
แปร่งหูอย่างไรพิกล ที่เพื่อนชายจะเรียกกัน"

สำหรับความเป็นเกย์ของ รมย์นั้น ลู่ภาวีก็ให้เหตุผลอย่างสั้นอีกเช่นกัน เมื่อพี่ร้าวรรณ
บอกความจริงแก่ขงภาวีและจากไป รมย์ก็เข้ามาสารภาพว่าที่พี่ร้าวรรณพูดนั้นเป็นความจริง

1

ลู่ภาวี เทวกุล, หัวใจที่ต้องไขลาน (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไชน่า-
เทเวศร์, 2523), หน้า 930.

"มันเริ่มมานานแล้ว ตั้งแต่ที่ยังเรียนหนังสืออยู่ที่เมืองนอก ความจำเป็นทำให้ต้อง... ต้องขายความเป็นผู้ชาย ไม่ว่าจะกับผู้หญิงหรือผู้ชาย..."¹

ลู่ภาวี่ไม่ชี้แจงว่าความจำเป็นนั้นคืออะไร เป็นหน้าที่ที่ผู้อ่านต้องคาดคะเนเอง เพราะเมื่อรัมย์ปรากฏตัวต่อผู้อ่านนั้น ฐานะของเขา ก็มั่นคงแล้ว

อาจกล่าวได้ว่า ลู่ภาวี่ไม่มอง เรื่องรักร่วมเพศในแง่เป็นปัญหาของครอบครัวหรือสังคม แต่มองเห็นเป็นวัตถุดิบชิ้นใหม่ที่จะนำมาใช้สร้างความแปลกใจให้แก่ผู้อ่านในตอนจบของเรื่อง เป็นการจบแบบหักมุม (twist ending) ดังเช่นนวนิยายฆาตกรรมที่ลึกลับฆาตกรรมนั้นคือพระเอกหรือตัวละครที่ไม่มีใครคาดคิด เป็นต้น ด้วยเจตนาที่ ลู่ภาวี่ซึ่งสร้างเหตุการณ์ของรัมย์ให้ชวนน่าสงสัยในบางตอน เช่นให้ตัวละครอื่นคือก้อง ผู้หลงรักชฎาออกความเห็นว่ามีอาการเจ็บเหงา เมื่อคิดถึงวันเก่า ๆ ที่เขาเคยสนิทกับรัมย์ ก่อนที่รัมย์จะพบชฎา แต่ความน่าสงสัยนั้นไม่ชี้แนะให้ผู้อ่านคิดว่ารัมย์เป็นเกย์ เพียงบอกเล่า ๆ ว่าจะต้องมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น การไม่ให้รายละเอียดนั้นสันนิษฐานได้ว่าลู่ภาวี่ต้องการสร้างความประหลาดใจให้แก่ทั้งตัวละครและผู้อ่านพร้อม ๆ กันในตอนจบของเรื่อง

ความคิดที่น่าเรื่องรักร่วมเพศมาใช้ในการสร้างเรื่องจบแบบหักมุมเช่นนี้ นับว่าเป็นความคิดที่น่าสนใจ หากลู่ภาวี่จะพินิจพิเคราะห์รายละเอียดต่าง ๆ ในโครงเรื่องมากกว่าเท่าที่ปรากฏอยู่ และมีการคลี่คลายเรื่องในตอนจบ อาทิเช่นเปิดเผยชีวิตบางส่วนของรัมย์ให้เห็นแรงสูงใจในการเป็นเกย์ ตลอดจนความรู้สึกในใจ แทนการลอบอย่างห้วน ๆ เพียงให้รัมย์รับสารภาพว่าเป็นเกย์ และบอกความรู้สึกของตนต่อชฎาว่า

1

เรื่องเดียวกัน, หน้า 932.

"พี่รักเธอ ยญา แต่พี่แต่งงานกับเธอไม่ได้ เพราะพี่เป็นโรคเขื่อง่าย ที่จำเจ กับใครนาน ๆ ไม่ได้ ไม่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย และพี่ไม่อยากเห็นตัวเองเวลาที่เธอทำให้เธอต้องโศกเศร้าทรมาน พี่ต้องการเห็นเธอสะอาดสะอ้าน บริสุทธิ์ผุดผ่อง เพื่อความภูมิใจเพียงอันเดียวที่พี่มีอยู่ คือชนะใจตัวเอง ไม่ทำให้เธอต้องเข้ามาแปดเปื้อนความลึกลับที่วิปริตผิดด้วย"¹

การจบอย่างไม่มีเหตุผลอันสมควรเช่นนี้ ทำให้นวนิยายขาดความลุ่มลึก แม้ไว้ในชีวิตจริง การสังเกตว่าผู้ใดเป็นเกย์นั้น อาจทำได้ง่าย ผู้ชายเช่นรัสมย์อาจหาพบได้ในสังคมปัจจุบันและสร้างความประหลาดใจให้แก่คนรัศกภายหลังว่าเป็นเกย์ ทั้งที่ไม่มีพฤติกรรมที่น่าสงสัย แต่ในโลกของนวนิยาย อย่างน้อยที่สุดผู้แต่งควรให้รายละเอียดของตัวละครแก่ผู้อ่านอย่างมีเหตุผล และมีพื้นฐานแห่งความเป็นจริงพอสมควร ผู้แต่งสามารถไขกลวิธีในการสร้างเหตุการณ์ให้เกิดความเข้าใจผิดระหว่างตัวละครด้วยกัน หรือระหว่างคนอ่านกับตัวละคร แต่ในที่สุดเมื่อเปิดเผยความจริง ควรขจัดความเข้าใจผิดต่าง ๆ ให้หมดสิ้นอย่างเหมาะสม เมื่อผู้อ่านผินย้อนกลับไปเริ่มที่ต้นเรื่องสามารถเข้าใจได้ตลอด แต่การที่ผู้กล่าวให้รายละเอียดแก่รัสมย์น้อยเกินไป สิ่งทำให้การนำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้ในเรื่องขาดเหตุผลและไม่เพิ่มจุดเด่นใด ๆ ให้แก่นวนิยาย

ที่คณะทางสังคมเกี่ยวกับคนรักร่วมเพศที่ปรากฏอยู่ในเรื่องมีลักษณะผิวเผิน โดยผ่านบทสนทนาของตัวละครที่พูดคุยถึงเรื่องรักร่วมเพศอย่างไม่จริงจัง เพียงแสดงความคิดเห็นว่าเป็นลัษณ์ที่ผู้ชายหันไปรักผู้ชายด้วยกัน เป็นเพียงบทสนทนาสั้น ๆ และปรากฏเพียงสองฉากในเรื่อง แสดงให้เห็นว่าผู้กล่าวไม่มีจุดประสงค์ที่จะเล่นถ้อยเรื่องคนรักร่วมเพศอย่างจริงจัง

สิ่งอาจสรุปได้ว่า แม้ผู้กล่าวจะมอบบทบาทตัวละครเอกให้กับคนรักร่วมเพศ แต่ก็ก็เป็นเพียงการนำปรากฏการณ์ทางสังคมในลัษณ์ตนมาใช้สร้างความแปลกให้แก่เรื่องเท่านั้น ไม่มีจุดประสงค์ที่จะแสดงถึงชีวิตคนรักร่วมเพศหรือแสดงความคิดเห็นต่อคนรักร่วมเพศในการปรากฏตัวอย่างแพร่หลายในสังคม

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 934.

ต่างจากเรื่องลูกรักของสุวรรณี ที่ให้ภาพคนรักร่วมเพศแก่ผู้อ่านค่อนข้างชัดเจน ชื่อนวนิยายแสดงให้เห็นความตั้งใจของผู้แต่งว่าต้องการสะท้อนให้เห็นถึงความรักของแม่ที่มีต่อลูกอย่างมากมายไม่มีขอบเขตนั้น อาจส่งผลอย่างร้ายแรงกับลูกเช่นวิภาตในเรื่องลูกรัก ที่ความรักอย่างล้นเหลือของแม่มีส่วนผลักดันให้เขากลายเป็นคนรักร่วมเพศ แต่ถึงแม้สุวรรณี จะให้ความสำคัญแก่ตัวละครรักร่วมเพศอย่างมาก แต่สาระสำคัญของนวนิยายมิได้มุ่งเล่นอ ความเป็นคนรักร่วมเพศของวิภาตหรือแต่งให้เห็นถึงความขัดแย้งของตัวละครอย่างจริงจัง สุวรรณีไม่เล่นอแนะให้ผู้อ่านสนใจคนเหล่านี้ในแง่ที่เป็นปัญหาของสังคม แต่ได้ถ่ายทอดชีวิตของ คนรักร่วมเพศที่แลเห็นในสังคมมาสู่ผู้อ่านอย่างที่เป็นอยู่ และขณะที่เล่นอชีวิตคนรักร่วมเพศนั้น สุวรรณีก็เล่นอภาพสังคมในแง่ลบอื่น เช่นการคอร์ปชั่นของราชการไทยไปพร้อม ๆ กันด้วย นวนิยายลูกรักจึงเหมือนภาพจำลองของสังคม สมัยผู้แต่งในแง่ลบหลากหลายที่ถูกเหตุการณ์ ในเรื่องยึดความหลากหลายนั้นรวมเข้าด้วยกันเป็นภาพเดียว

ในฐานะที่เป็นตัวละครเอกที่มีบทบาทสำคัญต่อเรื่อง สุวรรณีแสดงสาเหตุของการ เป็นเกย์ตลอดจนในข้อมูลเกี่ยวกับบุคลิกและอารมณ์ของตัวละครอย่างมาก

สาเหตุที่แสดงไว้มี 2 ประเด็นคือ การอบรมเลี้ยงดูและการเข้าอยู่ในโรงเรียน ประจำ ความผิดพลาดในการเลี้ยงดูนั้น เกิดจากความรักความเอาใจใส่มากเกินไปของแม่ วิภาตนั้นรู้สึกว่าการรักมากมายนั่นเป็นเหมือนล้นคอกเขยขึ้นตีเขาให้เจ็บปวดอยู่ตลอดเวลา สุวรรณีให้เหตุผลของความรักนั้นว่ามีเหตุจากการที่วิภาตสูญเสียสามีด้วยอุบัติเหตุตั้งแต่ครั้ง แรกได้เพียงไม่กี่เดือน สิ่งไม่คาดฝันที่มิให้แก่อุปสรรคหมดสิ้น ความรักนั้นมีความหวัง แหวน รู้สึก เป็นเจ้าของเสียจนอยู่ด้วย สิ่งไม่ต้องการให้ลูกชายสนใจผู้หญิง ด้วยกลัวว่าจะต้องสูญเสียลูกไป ด้วยการเลี้ยงดูเช่นนี้ มีผลให้จิตใจวิภาตเอียงเอนมาทางผู้หญิง ในเวลาต่อมาเมื่อเข้าศึกษา ในโรงเรียนโดยอยู่ประจำด้วยสิ่งแวดล้อม วิภาตจึงกลายเป็นคนรักร่วมเพศ อ้าปากเป็นตัวละคร ที่ออกมาสรุปถึงสาเหตุให้วิภาตติงว่า

"คุณเลี้ยงเขาเหมือนลูกผู้หญิงไม่มีผิด ข้าร้ายยังล่องไปอยู่โรงเรียนประจำตั้งแต่เด็ก จนโตเป็นหนุ่ม ไอ้โรงเรียนประจำนั้นจะมีอะไรนอกจากเล่นเพื่อน ไอ้นิสัยอย่างนี้ก็ต้องติดตาม จนโต แก่ไม่หาย¹

¹ สุวรรณี ลุคนธา, ลูกรัก (พระนคร : สำนักพิมพ์บำรุงสาส์น, 2516), หน้า 255.

ด้านรายละเอียดของตัวละคร ลูว์รรณีไม่ให้ความสำคัญที่ความขัดแย้งของตัวละคร ในการเกิดเป็นเกย์ แต่ด้วยความเป็นศิลปินและคนช่างสังเกต ลูว์รรณีพิถีพิถันกับการให้ ข้อมูลของวิภาตด้านบุคลิกลักษณะ นับตั้งแต่นิสัยช่างแต่งตัว การบำรุงรักษาความงามอย่าง เครื่องครัด เจียรระเบียบ ชอบความสะอาด อารมณ์อ่อนไหว และมีนิสัยช่างสังเกต สิ่งเหล่านี้ เมื่อประกอบทุกอย่างเข้าด้วยกันแล้ว ทำให้วิภาตมีบุคลิกไม่เข้มแข็ง เช่นผู้ชายปกติ และความ ไม่เข้มแข็งนั้นแลเห็นได้ชัด นอกจากนี้รายละเอียดโดยตรงแล้ว กลวิธีที่ลูว์รรณีใช้ในการ เล่นอตัวละครรักร่วมเพศคือการแสดงออกทางด้านภาษา การใช้ภาษาของวิภาตต่างจาก ตัวละครปกติ เป็นภาษาที่ผู้พูดประดิษฐ์ขึ้นใหม่ตามอารมณ์ หรือมีวิธีพูดที่แปลกไปจากธรรมดา ในบางครั้งคำพูดนั้นอาจปราศจากความหมาย หากให้อารมณ์ขึ้น เช่นที่วิจารณ์ผู้หญิงคนหนึ่งว่า

"ดูนี่นซี เต้นช้ายังกะรำบาทลู่ลู่"¹

ลัทธินามที่เรียกหญิงสาวก็มีแตกต่างกันไป แต่ล้วนแสดงถึงความไม่พอใจที่มีต่อผู้หญิง เช่น เรียกว่านั่งกระดองดำ หรือฮึดอกกระที่ฮึดง ภาษาที่วิภาตใช้พรรณนาความไม่พอใจก็ไม่ใช้ ลักษณะการพูดของคนทั่วไป ดังกล่าวแกโกเมคำว่า

"ถามอีกแล้ว ไม่รู้ยุติ ฟ้าตามึงก็เล่นปรี๊ด..."²

ถ้อยคำที่ใช้แสดงถึงพลังของผู้พูด และไม่ใช้คำที่ตัวละครทั่วไปในนวนิยายนิยมใช้ แต่เป็นคำที่คนรักร่วมเพศมักใช้เจรจากัน เนื่องจากคนรักร่วมเพศส่วนใหญ่มีความถนัดในการ ใช้ภาษาให้โลดโผนผิดแผกคนธรรมดา การนำจุดเด่นของคนรักร่วมเพศมาใช้ในการสร้าง ตัวละครจึงเป็นกลวิธีที่ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพที่ผู้เขียนตั้งใจเล่นอได้อย่างชัดเจน

ถึงแม้ว่าลูว์รรณีจะไม่ตั้งใจแสดงถึงความขัดแย้งของตัวละคร แต่ด้วยสภาพของการ เป็นคนรักร่วมเพศนั้น ย่อมมีความขัดแย้งประการใดประการหนึ่งอย่างแน่นอน トラาบใดที่ทุกคน

1 เรื่องเดียวกัน, หน้า 104.

2 เรื่องเดียวกัน, หน้า 387.

ในสังคมยังมองไม่เห็นว่าการรักในเพศเดียวกันเป็นเรื่องปกติเช่น ความรักต่างเพศ ดังนั้น ในเรื่องจึงมีความขัดแย้งปรากฏอยู่ด้วย เป็นความขัดแย้งกับสังคมอันเป็นความขัดแย้งที่เกิดกับคนรักร่วมเพศทุกคน ความขัดแย้งนี้ ลูว์รรณีไม่แสดงอย่างตรงไปตรงมาโดยการให้ตัวละครอื่นออกมากล่าววิพากษ์วิจารณ์ แต่แฝงมากับคำพูดของตัวละครรักร่วมเพศ วิชาตกล่าวถึงความรู้สึกว่า

"คนที่เป็นอย่างผมทุกคนอาจพ ไม่มีใครเข้าใจ มีแต่คนเหยียดหยาม ผิดจากเหยียด เขาก็หัวเราะเยาะ"¹

คำพูดประโยคนี้แสดงถึงความหมาย 2 ประการที่ซ้อนกันอยู่ กล่าวคือแสดงถึงการไม่ยอมรับของสังคม และแสดงถึงปัญหาทางด้านจิตใจของคนรักร่วมเพศที่เกิดจากการถูกปฏิเสธ นั้น ตัวละครรักร่วมเพศของลูว์รรณีจึงมักมีปัญหาทางจิตใจอันเกิดจากความว่าเหว่ ไม่มีความมั่นคงในสถานภาพของตนในสังคม

หากพิจารณาในแง่โครงเรื่อง จะพบว่า ลูกรัก ยังคงเป็นเช่นนวนิยายรักทั่วไปที่มีตัวละครมีความรัก ความผิดหวังตามวิถีแห่งชีวิต ไม่มีความพิเศษต่างจากเรื่องอื่น แต่ถ้ามองในแง่การสร้างตัวละคร อาจกล่าวได้ว่า ลูว์รรณีเปิดทางให้คนกลุ่มหนึ่งในสังคมที่ไม่เคยมีโอกาเป็นตัวละครเอกได้ก้าวเข้ามารับบทสำคัญของเรื่อง โดยสร้างพื้นฐานของตัวละครตลอดจนให้รายละเอียดอย่างชัดเจน การปรากฏตัวของลูว์รรณี เช่นนี้ในงานของลูว์รรณี มีข้อสังเกตคือ นำความแปลกใหม่ในบทละครมาสู่นวนิยายไทยด้วย

การมอบบทบาทสำคัญในนวนิยายแม้จะปรากฏเพียง 2 เรื่อง แต่อาจสรุปได้ว่าเป็นการเปลี่ยนกลวิธีในการสร้างตัวละครที่สำคัญประการหนึ่ง ซึ่งนอกจากจะเพิ่มความแปลกใหม่ในด้านเนื้อหาแล้ว ในงานที่ผู้แต่งสะท้อนบุคลิกคนรักร่วมเพศอย่างละเอียดละออเช่นงานของลูว์รรณี ได้เพิ่มความรื่นรมย์ให้แก่ผู้อ่านในการเรียนรู้บางเสี้ยวของชีวิตคนรักร่วมเพศด้วย

1

เรื่องเดียวกัน, หน้า 38.

6.2 การใช้เรื่องรักร่วมเพศสร้างตัวละครรอง

ตัวละครรักร่วมเพศส่วนใหญ่ที่ปรากฏในนวนิยายคือตัวละครรอง ซึ่งมีความสำคัญ ต่อเนื้อเรื่องแตกต่างกันตามจุดประสงค์ของผู้ประพันธ์ ตัวละครเหล่านี้แสดงให้เห็นประเภท ของคนรักร่วมเพศอย่างหลากหลาย ในการศึกษาถึงตัวละครดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีจุดประสงค์ ที่จะศึกษาตามประเภทของคนรักร่วมเพศ ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ในการมองเห็นความ เหมือนและความแตกต่างของตัวละครที่เป็นคนรักร่วมเพศประเภทเดียวกัน

เมื่อประมวลลักษณะตัวละครเหล่านี้แล้ว สามารถจัดออกเป็น 3 ประเภทคือ

- ก. ตัวละครรอง : รักร่วมเพศหญิง
- ข. ตัวละครรอง : รักร่วมเพศชาย : กะเทย
- ค. ตัวละครรอง : รักร่วมเพศชาย

ในการวิเคราะห์ตัวละครดังกล่าว ผู้วิจัยจะศึกษาถึงบทบาทและลักษณะของตัวละคร ในเรื่อง การเล่นนอภยหาหรือความขัดแย้งของตัวละคร ตลอดจนทัศนคติของผู้ประพันธ์และ สังคมที่มีต่อคนรักร่วมเพศ

ก. ตัวละครรอง : รักร่วมเพศหญิง

ตัวละครรักร่วมเพศหญิงหรือเลสเบียนนี้ ปรากฏเป็นตัวละครในนวนิยายน้อยกว่า ตัวละครรักร่วมเพศชาย ทั้งนี้อาจด้วยเหตุเพราะข่าวคนรักร่วมเพศที่ปรากฏส่วนใหญ่เป็น ข่าวของ เกย์หรือกะเทย เลสเบียนส่วนมากไม่เปิดเผยตัวเช่นเกย์ จึงไม่เป็นเหตุให้ นักประพันธ์เกิดแรงบันดาลใจในการเขียน นอกจากนี้ว่านักเขียนผู้ั้นจะมีความสนใจคนรักร่วมเพศ เป็นพื้นฐาน ข้อบ่งชี้คือมีตัวละครรองที่เป็นเลสเบียนปรากฏในนวนิยายเพียง 3 เรื่อง คือ ตะวันลับฟ้า มายา และ รากแก้ว ซึ่งเป็นงานเขียนของนักเขียนที่ล้วนแต่มีการใช้เรื่องรัก ร่วมเพศในนวนิยายเรื่องอื่นด้วย

ในเรื่อง ตะวันลับฟ้า พวงชมพูคือตัวละครรักร่วมเพศหญิงที่ไม่มีบทบาทสำคัญต่อ โครงเรื่อง แม้อัตตพวงชมพูออกไปโครงเรื่องก็ยังคงมีลักษณะเดิมไม่เปลี่ยนแปลงหรือได้รับความ กระแทกกระทือน เรื่องราวของพวงชมพูจึงเป็นเพียงโครงเรื่องเล็กเสริมโครงเรื่อง

ใหญ่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกคือสุริยาเพียงคนเดียว การเกี่ยวข้องก็เพียงผิวเผินไม่เป็นเหตุให้เกิดความเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในชีวิตของสุริยา คล้ายคลึงกับประพิศและถวิลในเรื่องมายา ที่เป็นตัวละครรองที่ไม่มีบทบาทสำคัญต่อโครงเรื่องใหญ่ การใช้ตัวละครเล่เลียนในเรื่องของ สุวรรณี เป็นการเล่นรูปแบบของรักร่วมเพศอีกประเภทหนึ่งซึ่งต่างจากเกย์ต่าง ๆ ในเรื่อง อาจกล่าวได้ว่าในนวนิยายไทยทั้งหมดนั้น นวนิยายของสุวรรณีเป็นนวนิยายที่มีตัวละครรัก-ร่วมเพศปรากฏในเรื่องมากที่สุด ทั้งนี้เพราะสุวรรณีมีชีวิตใกล้ชิดกับกลุ่มศิลปินและวงการ แฟชั่น ซึ่งมีจำนวนไม่น้อยที่เป็นเกย์ จึงมีโอกาสศึกษาถึงบุคคลคนเหล่านั้น และนำมาสร้าง เป็นตัวละคร บทบาทของประพิศในเรื่อง เป็น "มายา" อีกแบบหนึ่งที่ตัวละครเอกคือเพ็ญ ได้มีโอกาสรู้จัก ต่างกับการเล่นตัวละครเล่เลียนในเรื่องรากแก้วของกฤษณา อโศกสิน ที่สร้างรองเป็นตัวละครรองที่บทบาทสำคัญต่อการดำเนินเรื่อง พฤติกรรมรักร่วมเพศของสร้างรอง ไม่เพียงกระทบกระเทือนชีวิตตัวละครใดเพียงตัวเดียว เช่นพวงชมพูหรือประพิศ แต่สิ่งผลกระทบ ถึงชีวิตโรยทรายทอง อันเป็นผลให้กระเทือนถึงชีวิตของตัวละครอื่นอีกเป็นจำนวนมาก ในการ เล่นตัวละครเล่เลียนในนวนิยายของกฤษณาจึงมีความตั้งใจเล่นถึงคนรักร่วมเพศหญิงมากกว่า งานของโล่ภาคและสุวรรณี

1. ลักษณะตัวละคร

ลักษณะตัวละครรักร่วมเพศที่ปรากฏในนวนิยายทั้ง 3 เรื่องมีความคล้ายคลึงกัน หลายประการดังนี้คือ

1.1 บุคลิก ทั้งพวงชมพู ประพิศและสร้างรองมีบุคลิก รูปร่าง การแต่งกาย คล้ายผู้ชาย ลักษณะของพวงชมพูคือ "เป็นคนผิวกร้าน รูปร่างไม่ได้ส่วนนัก คืออกแบน สะโพก ไม่มี ตัดผมสั้น ชอบสวมเสื้อเชิร์ตแขนยาว และกระโปรงสีทึม ๆ เป็นประจำ ผมของพวงชมพู ใส่น้ำมันน้อย ๆ หล่อนหรือเรียบ ทำที่ทะมัดทะแมง"¹ คล้ายคลึงกับประพิศที่ "ดูแปลกประหลาด กึ่งผู้หญิงกึ่งผู้ชาย...แต่ค่อนไปทางผู้ชายเสียหละมาก ทรวดทรงของหล่อนเหมือนไม้บรรทัด แบนหน้า แบนหลัง เอวใหญ่ ไหล่โต เสื้อผ้าที่ใส่อยู่เป็นสีตุ่น ๆ เรียบ ๆ ผมที่ตัดสั้นเลยไป

¹ โล่ภาค สุวรรณี, ตะวันลับฟ้า (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์คลังวิทยา, 2516), หน้า 1 : 167.

ข้างหลัง มีลอนหยิกน้อย ๆ"¹ สำหรับบุคลิกของรังรองนั้นคือ "ลัทธิร่างสูง กระตือกรใหญ่ ทำทางแข็งแรง ไ่ว้มลันเสียนปลายแหลมที่ท้ายทอย นาฬิกาข้อมือเรือนเหล็กกลมใหญ่อย่าง นาฬิกาขาย สิ่งเน้นบุคลิกให้ดูขึงขัง"² ความคล้ายคลึงของตัวละครทั้งสามคือ รูปร่าง ลักษณะการแต่งตัว ทรงผมและท่าทีที่ดูแข็งแรง เช่นผู้ชาย ความคล้ายคลึงนี้อาจนำไปสู่ข้อสรุป ได้ประการหนึ่งว่า ลักษณะเหล่านี้เป็นลักษณะที่นักประพันธ์ใช้ในการสร้างตัวละครกร่วมเพศ หญิง ในนวนิยาย

1.2 ฐานะ ตัวละครทั้งสามล้วนมีฐานะทางการเงินมั่นคง อันส่งผล ให้ตัวละครทั้งสามมีการศึกษาดีด้วย พวงชมพูเรียนจบมหาวิทยาลัย มีงานทำมั่นคง โสภาคให้ ตัวละครบางคนออกมาแสดงความเห็นว่าในกรณีกร่วมเพศนี้การศึกษาก็ไม่อาจช่วยได้ ประพิศเคยผ่านการศึกษามากโรงเรียนชั้นหนึ่งมีชื่อเสียง และเป็นเจ้าของบาร์อะโกโก้แถว พหลพงษ์ ส่วนรังรองก็มีตำแหน่งใหญ่ในกรมที่รับราชการอยู่

1.3 ทัศนคติต่อผู้ชาย ทัศนคติต่อผู้ชายที่ตัวละคร เลลเปียนมีคือเกลียดผู้ชาย สำหรับสาเหตุการเป็นกร่วมเพศนั้น โสภาคให้พวงชมพูมีสาเหตุมาจากการ อบรมเลี้ยงดูอย่างดี กินไปขอมแม่ สำหรับประพิศสาเหตุที่ถูกรณเฑาะว์คือ การอยู่โรงเรียน ประจําและการมีคนสนิทคือถวิลเป็นเลลเปียน ถวิลล่อนให้รู้สึกเรื่องเหล่านี้ในรากแก้ว กฤษณา ไม่แสดงถึงเหตุผลการเป็นเลลเปียนอย่างชัดเจน เพียงกล่าวว่าเคยพบความผิดหวังในชีวิต ถึงสองครั้ง และความรู้สึกนั้นทำให้เข็ดความรักต่างเพศ อย่างไรก็ตาม แม้ทั้งสามจะมีสาเหตุ แตกต่างไป แต่มีข้อที่นําสงเกตว่า แม้ตัวละครดังกล่าวต่างมีฐานะและสิ่งแวดล้อมที่ดี สิ่งเหล่านั้น ก็มิอาจป้องกันมิให้ตัวละครเหล่านี้พ้นจากสภาพคนกร่วมเพศได้

2. การเล่นอบุญาของคนกร่วมเพศและทัศนคติทางสังคม

ในการเล่นอบุญาของตัวละครเลลเปียนของโสภาคนั้น โสภาคไม่แสดงปัญหาของตัวละคร ในด้านเกิดความขัดแย้งภายในตัวเองหรือขัดแย้งกับสังคม แต่โสภาคเน้นในทัศนคติที่สุริยาแสดง ต่อพวงชมพู ทัศนคติของตัวละครอื่นที่มีต่อพวงชมพูนั้น แบ่งได้เป็น 2 ประการคือเห็นใจและรังเกียจ

¹ สุวรรณี สุคนธา, มายา, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ศิลปบรรณาการ, 2582), 1 : 167.

² กฤษณา อโศกสิน, รากแก้ว, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ปะพันธ์สาส์น, 2518) 1 : 24.

ความรู้สึกเห็นใจนั้นอาจกล่าวได้ว่าเป็นความรู้สึกของผู้ประพันธ์สิ่งผ่านตัวละคร ครั้นเอง แม้ ลูเรียจะตกใจต่อการกระทำของพวงชมพู แต่สุดท้ายความรู้สึกที่ฝังให้คือสงสารเห็นใจ มองเห็น ธรรมชาติอันแท้จริงของมนุษย์ว่าไม่มีใครสมบูรณ์แบบโดยนำพวงชมพูไปเปรียบเทียบกับคนปกติ คนอื่นที่แม้จะปกติในด้านเพศ แต่บกพร่องในด้านจิตใจส่วนอื่น เช่นคุณหมอไพจิตรที่หลงรักลูเรีย เลี้ยงไว้เป็นร้อยตัวหรือมาโนชพี่เขยของลูเรียที่มีความประพฤติชั่ว โดยการนอกใจภรรยา ละเลยครอบครัวอีกทั้งคิดร้ายต่อลูเรีย ลูเรียนมองคนเหล่านั้นและคิดว่าล้วนแต่เป็นคนใจพิการ ทั้งสิ้น

"อันคนใจพิการนั้นมีมากมายหลายประเภท ยากที่จะศึกษาให้ถ่องแท้ วันและเวลาที่ใกล้ชิดเท่านั้นจะแสดงให้เห็นว่า เขาเหล่านั้นอยู่ในสภาพที่ทนทุกข์เวทนาเพียงไร บางครั้ง ดูแล้วน่ารังเกียจนักหนา หากจะมองลึกลงไปให้ถึงแก่นแท้ของชีวิต เขาเหล่านั้นเกิดมาใน สภาพที่ผิดปกติ บางคนพิการทางใจและร่างกายก็มีสัณยคติไปทีละน้อย ๆ บ้างคนจิตใจ ผิดปกติจริงๆ และแสดงอารมณ์ตลอดจนการกระทำ อันเป็นที่น่ารังเกียจและเยาะเย้ยของ สังคมทั่วไป ลูเรียทั้งโกรธและเกลียดคนเหล่านั้น หากกาลเวลาได้ล่อนให้หล่อนมองบุคคล ประเภทนี้ด้วยความรู้สึกนึกคิดที่ เวทนาและน่าเห็นใจ ใครบ้างที่อยากจะเกิดมาผิดปกติเช่นนั้น สิ่งแวดล้อม การเลี้ยงดูที่ผิดหลัก ความแตกแยกของครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูต่างหากที่บั่นคน พวกนี้มาให้ผิดแบบ"¹

ความเห็นใจที่ลูเรียแสดงต่อตัวละครประเภทนี้ก็คือความเห็นใจที่โลภาคมีต่อคน รักร่วมเพศนั่นเอง ทัศนคติของโลภาคมีคือคนที่มีความพิการเช่นนี้ มีความน่าเห็นใจ ให้อภัย มากกว่าคนดี ๆ แต่กลับประพฤติชั่ว

"ผิดกับคนดี ๆ ที่กลับกลายเป็นทำชั่วอย่างจริงจังนั้น นับได้ว่าเป็นคนใจพิการชนิดหนึ่ง แต่พิการอย่างไม่น่าให้อภัย"²

1
โลภาค มีวรรณ, ตะวันลับฟ้า, หน้า 202.

2
เรื่องเดียวกัน, หน้า 203.

ข้อบ่งชี้ที่ทำให้สันนิษฐานได้ว่า โสภากล่องผ่านความคิดส่วนตัวผ่านสุริยา คือการที่ โสภากล่องสร้างสถานการณ์ให้เห็นว่าการเป็นรักร่วมเพศของพวงชมพูนั้น ไม่ใช่ความผิดของพวงชมพู แต่เป็นไปเพราะพื้นฐานที่ทางครอบครัวสร้างให้ โดยให้แม่และพี่ชายของพวงชมพูโต้เถียงกัน ในเรื่องความประพฤติของพวงชมพูว่า เกิดจากการเลี้ยงดูเอาใจใส่ดีเกินไป ข้อบ่งชี้อีกประการหนึ่งคือ ความรู้สึกที่เกี่ยวกันมีตัวละครเพียงตัวเดียวที่แสดงความรู้สึกนั้นคือ วลัยยา ที่คอยกล่าวปรามพวงชมพูในการประพฤติตัวที่ผิดแผกไป และตักเตือนว่าควรไปพบจิตแพทย์ แต่ภายหลังเมื่อพวงชมพูต้องเข้าโรงพยาบาล วลัยยาก็กลับนึกถึงลาร

ความรังเกียจที่วลัยยาแสดงออกมา ..เป็น ความรู้สึกของบางคนในสังคมที่โสภาคิดว่า ยังยอมรับเรื่องเลสเบี้ยนไม่ได้ วลัยยาจึงเปรียบเหมือนตัวแทนของฝ่ายตรงข้าม แต่สุดท้ายด้วยจุดมุ่งหมายที่โสภาคัดข้อบ่งชี้ให้เห็นว่าความพิการของพวงชมพูก็คือความพิการอีกรูปแบบหนึ่งของมนุษย์ วลัยยาจึงเปลี่ยนความรู้สึกไม่พอใจมาสู่ความเห็นใจ

สำหรับเรื่องมายานั้น แม้สุวรรณีจะแสดงถึงสาเหตุการเป็นเลสเบี้ยนของประพิศ แต่การแสดงนั้นเพื่อให้ผู้อ่านทราบความเป็นมาของตัวละคร ลักษณะการนำเรื่องรักร่วมเพศ มาใช้ในการสร้างตัวละครของสุวรรณีคือการถ่ายทอดชีวิตความเป็นไปของคนเหล่านี้โดยไม่แสดงความเห็นส่วนตัว ดังนั้น ตัวละครที่ปรากฏในเรื่องที่มีความคิดต่อประพิศในด้านต่อต้านหรือไม่ต่อต้านจึงคือความคิดที่เกิดขึ้นจากบุคลิกของตัวละครนั่นเอง และความคิดเห็นนั้นก็มิสภาพแวดล้อมเป็นส่วนผลักดัน กล่าวคือ โดมินิกที่เป็นเกย์มองประพิศอย่างปกติ มีความเข้าใจ เพราะมีความรู้สึกร่วมกัน เห็นนั้นขยะแหยงอย่างมาก เพราะจำเป็นต้องมีความสัมพันธ์กับประพิศเพื่อผลประโยชน์ด้านการเงิน ความรู้สึกที่มีต่อเรื่องรักร่วมเพศจึงค่อนข้างรุนแรง ขณะที่บุขซึ่งขาดความละเอียดอ่อนทางจิตใจ มองเรื่องรักร่วมเพศอย่างผิวเผิน เพราะยังเป็นเรื่องที่ไกลตัวว่า

"นอนกะผู้ชายยังนอนได้เลย ทำไมกะผู้หญิงด้วยกัน "นุชยกไหล่" ฮี แต่ว่ามันปวดสรีระ"¹ และ "เฮ้อ คนสมัยนี้มันผิดเพี้ยนยังงี้เองแหละนะ ข้าว่ามันถึงยากหมากมันถึงแพงไปทุกหย่อมหญ้า"²

¹ สุวรรณี ลุคนธา, มายา, เล่ม 1, หน้า 196.

² เรื่องเดียวกัน.

ส่วนอมร นักหนังสือพิมพ์ที่หลงรักเพ็ญ มองด้วยสายตาของผู้ชายแท้ ๆ ที่พึงรู้สึกต่อ
เรื่องเหล่านี้คือ ไม่เห็นด้วยอย่างมาก ความคิดของอมรคือ

"ผมเกลียดพวกนี้ พวกวิปริตนี่นะ ไม่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย ผมจึงเกลียดคุณประพิศ"¹

ความคิดดังกล่าวเป็นความคิดที่เกิดจากพื้นฐานของตัวเอง ลู่วรรณิไม่แสดง
ความคิดเห็นส่วนตัวผ่านตัวละครใด หากจะมีความรู้สึกส่วนตัวปะปนบ้าง ความรู้สึกนั้นคือ
มองเห็นว่า เลลเปียนนั้นดูน่ารังเกียจกว่าการเป็นเกย์ ซึ่งคงเป็นเพราะในชีวิตส่วนตัวของ
ผู้แต่งมีความใกล้ชิดและเคยชินกับพวกเกย์มากกว่า เลลเปียน* ทำให้เกย์ดูเป็นเรื่องปกติ
มากกว่า ทั้งที่ไม่ว่าเกย์หรือเลสเบียนต่างก็คือคนรักร่วมเพศ ข้อบ่งชี้ที่ทำให้เห็นว่าลู่วรรณิ
เปิดใจกว้างสำหรับเกย์มากกว่า เลลเปียนคือ การบรรยายถึงความรังเกียจที่เพ็ญมีต่อ
ประพิศและเมื่อความค่านึงของเพ็ญหวนนึกไปถึงคนรักร่วมเพศบางคนที่รู้สึกก็รู้สึกว้าสิ่งเหล่านั้น
ดูร้ายแรงน้อยกว่า

"เพ็ญไม่รู้ว่ามันคืออะไรกันแน่ รักร่วมเพศที่น่าขยะแขยง ละอิดละเอียนที่เพ็ญนึก
ไปไม่ถึง นึกไม่ออกว่าคนเพศเดียวกันจะแสดงความรักต่อกันได้อย่างไร อย่างใดฉันนึกกับชิวา
หรือใครอื่นที่หล่อนเคยได้พบเห็นมาอยู่บ้าง

แต่นั่นก็ไม่ใช่ผู้หญิง... อย่างเพ็ญและคุณประพิศสักหน่อย"²

แต่ดังที่กล่าวแล้วว่า ลู่วรรณิไม่มีจุดประสงค์ในการเล่นถือนถึงปัญหาของ เลลเปียน
อย่างจริงจัง นอกจากทัศนคติของตัวละครอื่นที่แสดงแล้ว ลู่วรรณิไม่ให้รายละเอียดถึงความ
ขัดแย้งของตัวละครว่าเป็นเหตุให้ตัวละครพบปัญหาในการดำรงชีวิต ดังนั้น หากจะประลบปัญหาๆ
ของประพิศก็เป็นปัญหาส่วนตัว คือต้องการแสวงหาล่าว ๆ มาเป็นเพื่อนตลอดเวลา

¹ ลู่วรรณิ ลู่นธา, มายา, เล่ม 2, หน้า 578.

* ในชีวิตส่วนตัวลู่วรรณิ ลู่นธา รู้สึกกับนักออกแบบเสื้อและคนในวงการแฟชั่นที่เป็นคน
รักร่วมเพศเป็นจำนวนมาก เนื่องจากบุตรสาวคนโตคือดวงตา นันทขว้างเป็นเจ้าของห้องเสื้อ
ชื่อ "Soda PoP" อยู่ที่สยามเซ็นเตอร์ เป็นเหตุให้ลู่วรรณิมีโอกาสรู้จักใกล้ชิดกับบุคคลต่าง ๆ
ในวงการแฟชั่นในฐานะเพื่อนของลูกสาวด้วย

² ลู่วรรณิ ลู่นธา, มายา, เล่ม 1, หน้า 231.

ส่วนในเรื่อง รากแก้ว นอกจากกฤษณานำลักษณะ เลสเขียนมาสร้าง เป็นตัวละคร อย่างลงใจโดยสร้างให้มีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินเรื่องแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงปัญหาของ ตัวละครเลสเขียนที่มีความขัดแย้งภายในตนเองอย่างรุนแรง ในขณะที่พวงชมพูและประพิศ ประพฤติรักร่วมเพศโดยไม่มีความรู้สึกว่าความประพฤตินั้นเป็นสิ่งผิดหรือน่าละอาย รั้งรอง กลับละเพือนใจต่อการกระทำของตน ความปรารถนาส่วนตัวกับความสำนึกที่ถูกสังคมปลูกฝัง มาซึ่งขัดแย้งกันอย่างรุนแรง กฤษณาบรรยายความรู้สึกนั้นว่า

"เมื่อความเป็นไประหว่าง เพศของหล่อนกับอีกเพศหนึ่ง อาจพ้อปภาคย์เสียเช่นนี้แล้ว มันก็เท่ากับเป็นกรรม และนี่คือผล เรื่อร้ายใหญ่หลวงที่ฝังอยู่ระหว่างอารมณ์และความรู้สึก ทั้งมวลหลายต่อหลายครั้ง หล่อนพยายามฆ่ามัน แต่มันคือด้านต้นทุรัง ฆ่าเท่าใดมันก็ไม่ยอมตาย

คนที่อยู่ด้วย คนที่หล่อนรัก จึงต้องรับเคราะห์อย่างไม่มีทางเสีย:

"ทรายนึกหรือว่าคุณจะไม่เสียใจ"¹

รั้งรองจึงเป็นตัวละครที่มีความสำนึกในพฤติกรรมอันผิดธรรมดาของตน เพียงแต่ ไม่สามารถแก้ไขได้ และในความรักที่มีต่อโรยทรายทองนั้น ก็มีความจริงใจ ความหวังดี แฝงอยู่ด้วยนอกเหนือไปจากความต้องการทางเพศ รั้งรองจึงเป็นตัวละครที่มีความนำหน้าใจ เพราะต้องพบปัญหาอุปสรรค โดยกฤษณาไม่ต้องแสดงความเห็นใจผ่านตัวละครใด

นอกจากความขัดแย้งของตัวละคร กฤษณายังตั้งใจแสดงความคิดเห็นต่อเลสเขียน อย่างจริงจัง โดยสร้างตัวละครออกมาแสดงความคิดเห็น ซึ่งมีทั้งต่อต้านและส่งเสริมวางตัว เป็นกลาง ตัวละครที่ออกมาแสดงทัศนะนั้น บางตัวก็ไม่มีบทบาทใด ๆ ในเรื่องเลย กฤษณา สร้างขึ้นมาเพื่อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรักร่วมเพศโดยเฉพาะ อันสะท้อนให้เห็นว่ากฤษณาให้ ความสำคัญกับการปรากฏตัวละครเลสเขียนในเรื่องอย่างมากในการแสดงความคิดเห็นต่อคนรัก ร่วมเพศนั้น กฤษณาพยายามสื่อความเห็นอย่างเป็นกลางโดยให้มีความคิดเป็น 2 ฝ่าย ถ้าฝ่าย ต่อต้านกล่าวถ้อยคำรุนแรง อีกฝ่ายต้องกล่าวแก้เป็นการสรุปว่า

1

กฤษณา อโศกสิน, รากแก้ว, เล่ม 1, หน้า 540.

"ถ้าแกเป็นอย่างนั้นจริง สันก็ส่งสารแกเถอะ แกเองก็ไม่ใช่ว่าอยากเป็น... พวกเพศวิปริตนี้มันส่งสารออก อย่าไปเหยียบย่ำซ้ำเติมเขาเลย"¹ หรือ "อย่าเอาตัวเองเป็นบรรทัดฐานเลยนะ ผู้ชายกับผู้ชาย เขาก็ว่าของเขาเยี่ยม ผู้หญิงกับผู้หญิงเขาก็ว่าของเขาเยี่ยมเหมือนกัน"²

ไม่เพียงแสดงความคิดส่วนบุคคลเท่านั้น ตัวละครบางตัวยังแสดงทัศนคติในวงกว้าง ทำให้แลเห็นความเคลื่อนไหวของกลุ่มคนรักร่วมเพศที่ปรากฏในสังคมขณะนั้น ดังที่มิสเตอร์ยังักออกความเห็นว่

"อะไร! ไม่เคยได้ยิน ก็พวกกะเทยที่เชียงใหม่เนี่ย แต่ฉันผู้ชายกับผู้ชาย... ผู้หญิงกับผู้หญิงก็มี แต่น้อย"³

หรือริบดินกล่าวถึงคนรักร่วมเพศว่

"ถ้าหมายถึง เลลเปียนละก็ใช่ เขาอยู่กับกันอย่างผู้ชายผู้หญิงนี่แหละก็เหมือนพวกกะเทยที่แพร่อยู่เต็มเมืองเวลานี้ไงคุณ..."⁴

ความเห็นนี้สะท้อนให้เห็นสภาพของสังคมว่ามีคนรักร่วมเพศชายปรากฏอย่างแพร่หลาย แต่เลลเปียนไม่ปรากฏตัวให้เห็นมากเท่า เกย์

การนำตัวละครเลลเปียนมาใช้ในนวนิยายของกฤษณา จึงค่อนข้างจริงจัง โดยการเน้นถึงความขัดแย้งของตัวละครและทัศนคติของตัวละครมากมาย รวมทั้งแสดงความคิดเห็นต่อพฤติกรรมของตัวละคร เปรียบเสมือนกับจะกระตุ้นให้คนอ่านเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของสังคม คือการปรากฏตัวของคนรักร่วมเพศหญิง และทัศนคติอย่างกว้าง ๆ ของคนในสังคมต่อปรากฏการณ์ครั้งนี้

¹ เรื่องเดียวกัน, เล่ม 2, หน้า 1362.

² เรื่องเดียวกัน, เล่ม 1, หน้า 143.

³ เรื่องเดียวกัน, เล่ม 2, หน้า 633.

⁴ เรื่องเดียวกัน, เล่ม 1, หน้า 385.

อาจสรุปได้ถึงการนำตัวละครเล็กเขียนมาปรากฏในนวนิยายได้ว่า แม้บทบาทในการดำเนินเรื่องตลอดจนรายละเอียดบางประการจะแตกต่างกันไปตามความตั้งใจในการเขียนของผู้แต่ง แต่ตัวละครที่ปรากฏมีลักษณะเหมือนกันหลายประการในด้านบุคลิกและความรักความต้องการในเพศเดียวกัน จนทำให้สันนิษฐานได้ว่า บุคลิกดังกล่าวได้กลายเป็นแบบอย่างของคนรักร่วมเพศหญิงที่มักเขียนนำมาใช้ในนวนิยาย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวละครรอง : รักร่วมเพศชาย : กะเทย

ในวงการแพทย์จะกำหนดลักษณะของ "กะเทย" ไว้อย่างไรก็ตาม¹ แต่ในสังคม ผู้ที่ถูกเรียกว่ากะเทยคือชายที่มีจิตใจและการแสดงออกเป็นผู้หญิง ซึ่งนักประพันธ์ใช้ความหมายนี้ในงานประพันธ์ด้วยเช่นกัน แม้ว่านวนิยายที่ไม่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับคนรักร่วมเพศ จะมีตัวละครรักร่วมเพศชายปรากฏอยู่เป็นจำนวนมาก แต่พวกเขาเหล่านั้นยังคงรักษาสภาพกึ่งชายไว้ ไม่ถึงแก่ล้มกระโปรงหรือแต่งผม แต่งหน้าเป็นผู้หญิง ตัวละครกะเทยที่แต่งตัวเป็นผู้หญิงนี้มีปรากฏในเรื่อง สร้อยส่วาท เพียงเรื่องเดียว ตัวละครนั้นคือดวง

ดวงเป็นตัวละครรองที่ไม่มีบทบาทสำคัญต่อเนื้อเรื่อง แต่การปรากฏตัวในเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นไปอย่างลุ่มล่าม และการปรากฏตัวในแต่ละครั้งก็เรียกความรู้สึกขบขันจากผู้อ่านได้ด้วยกิริยา วาจา ตลอดจนการแต่งกาย ดวงจึงมีลักษณะเป็นตัวละครตลกที่เสริมความสนุกสนานให้แก่เนื้อเรื่อง ด้วยเหตุนี้ผู้ประพันธ์จึงไม่เน้นความขัดแย้งหรือปัญหาใด ๆ ของดวง เพียงแสดงสาเหตุของการเป็นกะเทยว่าเกิดจากสิ่งแวดล้อมบีบบังคับให้เป็นไป ในฐานะที่ทำงานเป็นคนใช้ประจำตัวของเกย์นักร้องแบบเกี้ยวต้องการเห็นคนสนิทแต่งตัวเป็นผู้หญิงสวยงาม หลายครั้งที่ผู้ประพันธ์แสดงความเห็นใจในการเป็นกะเทยของดวง ผ่านความคิดของตัวละครอื่นว่า

"ดวงกรีดนิ้วให้ดู ยอสาที่มีเส้นเอ็นยื่นทำให้หน้าทองฉีกเวหนาดวงเป็นทริคูล เขาน่าจะได้อายุขัยอย่างคนปกติธรรมดา มีลูกมีเมีย แต่กลับต้องมาฉีกต้องวิปริตผิดเพศ เพราะเจ้านายต้องการให้เป็นอย่างนั้น"²

สาเหตุที่ทำให้สันนิษฐานว่าความเห็นใจในตัวละครเป็นความเห็นใจของนักเขียน คือการที่ผู้ประพันธ์กล่าวขานหลายตอนในการเป็นกะเทยของดวงว่าน่าเห็นใจที่เป็นกะเทย เพราะเจ้านายต้องการ

¹ ดูในบทที่ 2

² ผู้ประพันธ์ สู่คนธา, สร้อยส่วาท (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น, 2517), 1 : 182.

ให้เป็น ไม่ใช่เกิดจากธรรมชาติภายในตัว ในตอนหนึ่งลัทธิบรรยายถึงตัวเองว่า "ตัวเองก็
 รำคาญเหลือเกินที่จะต้องแต่งตัวผิดเพศ แต่ครั้นนานเข้าก็เริ่มชินกับเสื้อผ้า เครื่องแต่งตัวของ
 ผู้หญิงไปเอง"¹ แต่ความรำคาญนั้นไม่ใช่ความทุกข์ เพราะเมื่อเกิดความเคยชินตัวเองก็เริ่มมี
 ความสุขกับการแต่งตัว เป็นผู้หญิง จนถึงกับไปฝันถึงชัยชนะในการประกวดกะเทยประจำปี ฉะนั้น
 ตัวเองจึงไม่มีปัญหาอันเกิดจากความขัดแย้งกับตนเองหรือแม้กับสังคม ถ้าใครมองดูตัวเองด้วยความ
 ขบขัน หรือเห็นเป็นสิ่งที่แปลกประหลาด ตัวเองก็ไม่ขมขื่นใจ แต่กลับคิดว่า "ฮ่า มองยังกับ
 ไม่เคยเห็นผู้หญิงยังงั้นแหละ"² ดังนั้น การเล่นตัวละครกะเทยของลัทธิจึงเป็นการแสดง
 ชีวิตคนรักร่วมเพศอีกประเภทหนึ่ง โดยมีน้ำหนักของการเล่นอยู่ที่ต้องการให้ผู้อ่านได้รับความ
 บันเทิง

ฉะนั้น บุคลิกของตัวจึงนำขึ้น นำเอ็นดู กลวิธีที่ลัทธิใช้สร้างตัวละครคือการ
 เลือกใช้คำวิเศษณ์ในการบรรยายเพื่อช่วยสร้างภาพของตัวให้แจ่มชัด และการสร้างบทเจรจา
 ของตัวให้มีการใช้ภาษาต่างจากคนธรรมดา เช่นกล่าวว่า "อยู่ที่ร้อนแปร็ดขึ้นมา"³ หรือ
 วิจารย์เจ้านายว่า "คุณฉิราศรีแกดทั้งนั้นแหละ ไม่มีใครช่วยเท่าแกสักคนเดียว ฮี ตัวใหญ่
 ยังกับช้างลากจูง"⁴

สำหรับการบรรยายบุคลิกของตัวนี้ นอกจากลัทธิจะเลือกคำมาบรรยายโดยเฉพาะ
 เพื่อให้ผู้อ่านเห็นท่าทางของตัวอย่างกระจ่างชัดแล้ว ยังมีข้อสังเกตว่าภาษาที่เลือกมาใช้นั้น
 เป็นคำพิเศษที่ใช้เฉพาะกับตัวละครประเภท "กะเทย" เช่นตัวงั้นนั้น และไม่เหมาะสม
 ในการนำไปใช้บรรยายตัวละครอื่น ภาษาที่ใช้ดีจึงเป็นความใหม่ที่เข้ามาในวงการนวนิยาย
 พร้อมกับตัวละคร

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 178.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 440.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 530.

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 124.

ลู่วรรณบรรยายถึงตัวว่า

"ตัวงยีนกะพรัดกะเพร็ดในชุดกระโปรงยิปซีต่อระบายสีที่ช่ายอย่างสมัยนิยม"¹

"ตัวง เลี้ยววิกรมที่ลมทะเลรบกวน พลาจขยับเสื้อยกทรงให้เข้าที่เข้าทาง มันคอยแต่จะหลุดกะพรัดกะเพร็ด ไม่ค่อยจะอยู่ตรงที่ตรงทางได้"²

"คนล่วมกระโปรงยาวที่รุ่มร่ามถึงข้อเท้า ดูกระปุกกระปุยไปทั้งตัว จะเป็นใครไม่ได้เลยนอกจากนั่งตัวง"³

คำว่า "กะพรัดกะเพร็ด" และกระปุกกระปุย" ล้วนเป็นคำที่ไม่เคยมีนักเขียนคนใดใช้ในการบรรยายตัวละคร นอกจากนี้ ลู่วรรณยังอธิบายถึงการค่อนของตัวงอย่างละเอียดว่ามีทั้ง สะบัดค้อน ค้อนลมค้อนแล้ง ค้อนไปรอบคิ่ค ค้อนควัก การสร้างตัวละคร"กะเทย" ของลู่วรรณซึ่งต่างไปจากการสร้างตัวละครปกติ โดยเลือกใช้ภาษาที่เน้นให้เห็นความแตกต่างของตัวงจากตัวละครทั่วไป

ทัศนคติทางสังคมที่มีต่อกะเทยยังคงเป็นความขบขันแกมประหลาดใจ แต่วิธีที่ลู่วรรณบรรยายช่วยให้ผู้อ่านเกิดความขบขันมากกว่าจะแสดงถึงความเดียดร้อจิตใจของตัวง

"ตัวงประกวดกะเทยสวยงามชนะเลิศหนึ่ง ในงานประจำปีของนักเรียนนายสิบแห่งหนึ่ง เดือนนี้ เต๊ะคู่แข่งคนสำคัญไปเส้นยาแดงผ่าแปดเท่านั้นเอง

ฉะนั้น วันนีตัวงจึงแต่งตัวทาทาปากเขียนนัยน์ตา ล่วมวิกเต็มลุ่ม พวกนางแบบแต่งอย่างไร ตัวงก็ไม่ริรือทำตาม เช่นว่าสมัยนี้ ขานิยมอายเขยโด้วิลิแดงอนน้ำตาลกำสังฮิต ตัวงก็ขวนขวายกับเขาบ้าง แต่ผลที่ได้มันดูเลอะเทอะพิกล

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 236.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 182.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 439.

หมาแถว ๆ นั้นเริ่มเห่ากันบ้างแล้ว และคนที่เดินผ่านไปมา ก็หันมามองนั่งดั่ง
เหมือนแลดูคนประหลาด"¹

ทัศนคติของตัวละครอื่นที่มีต่อดวง แม้มีความประหลาดใจ แต่เป็นความประหลาดใจ
ที่ไม่มีความรังเกียจแฝงอยู่ เช่นความรู้สึกของมังกรที่มีต่อดวงเมื่อแลเห็นคือ

"มังกรแลเลยไปตูดวงที่กำลังรุ่มร่ามใจอยู่ตามลำพัง แลดูเหมือนดั่งเป็นมนุษย์-
พันธุ์ใหม่ที่ข้ามมาจากแดนสนธยา"²

และดวงก็ได้รับความเห็นใจจากตัวละครอื่นด้วย เช่นจากนันทอง การไม่แสดงถึงทัศนคติต่อ
กะเทยอย่างจริงจังนั้น อาจเป็นเพราะลู่ธรรมมองโลกอย่างที่เป็นอยู่และยอมรับความจริง³
ลักษณะงานเขียนของลู่ธรรมจึงเป็นงานที่รวบรวมเหตุการณ์ทางสังคมหลายประการมาแสดงไว้
โดยไม่กระตุ้นให้ผู้อ่านมองสิ่งเหล่านั้นว่าเป็นปัญหาที่พึงตระหนักและหาทางบอ้งกันแก้ไข

อาจสรุปถึงการนำกะเทยมาใช้ในนวนิยายของลู่ธรรมว่าเป็นการนำมาใช้เพื่อเพิ่ม
สีสันให้แก่นวนิยาย กลวิธีในการนำเสนอสื่อคือการเลือกใช้ภาษาที่แปลกพิเศช เขียนบรรยาย
ทำให้ได้ภาพชัดเจน เวลาเดียวกันสามารถสร้างความขบขันให้แก่ผู้อ่านด้วย

ตัวละครรองรับกร่วมเพศชาย

ข่าวคนรักร่วมเพศที่ปรากฏต่อสังคมส่วนใหญ่คือข่าวคนรักร่วมเพศชายหรือเกย์
ผู้ซึ่งไม่เพียงอนุญาตให้สัมพันธถึงชีวิตส่วนตัว แต่ยังให้ความร่วมมือในการอภิปรายหัวข้อ
ต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับเรื่องรักร่วมเพศ ปรากฏการณ์เช่นนี้มีผลให้ตัวละครรักร่วมเพศ
ที่ปรากฏในนวนิยายเป็นตัวละครชายเป็นจำนวนสูง

¹ เรื่องเดียวกัน.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 491.

³ ตริศิลป์ บุญขจร, นวนิยายไทยในรอบทศวรรษ : ข้อสังเกตบางประการ,

อนึ่ง สักขณะคนรักร่วมเพศหญิงในความเข้าใจของคนทั่วไปนั้น ค่อนข้างตายตัว กล่าวคือ จะมีบทบาทเพียงสองบทคือหญิงหรือชาย เลลเขียนที่มีจิตใจเป็นชายจะหมดความสนใจในเพศตรงข้ามโดยสิ้นเชิง ฝ่ายที่ร่วมบทบาทหญิงก็จะไม่สนใจผู้ชายเช่นกัน หรือหากเกิดความพึงใจในฝ่ายตรงข้าม ก็จะยุติความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศด้วยเหตุนี้ ข้อมูลในการนำมาเขียนจึงอยู่ในวงจำกัด ขณะที่คนรักร่วมเพศชายนั้นปรากฏอย่างหลากหลาย ทั้งในลักษณะเข้มแข็งเป็นชายชาตรี แต่มีจิตใจเป็นรักร่วมเพศ หรือในลักษณะอ่อนแอคล้ายสตรี หรือ ฉะนั้นก็แต่งกายเป็นสตรีอย่างที่ถูกเรียกว่ากะเทย และในลักษณะไบเซ็กชวล คือสามารถรักได้ทั้ง เพศหญิงและเพศชาย

ดังนั้น นักประพันธ์จึงมีโอกาสเลือกคนรักร่วมเพศชายแบบต่าง ๆ มาใช้สร้างเป็นตัวละครและกำหนดบทบาทในเรื่องได้อย่างเหมาะสม ในนวนิยายเรื่องหนึ่ง ๆ ซึ่งอาจมีตัวละครรักร่วมเพศชายต่างบุคลิกกันอย่างหลากหลาย และเมื่อศึกษาถึงนวนิยายดังกล่าวพบว่า การปรากฏตัวของตัวละครรกร่วมเพศชายในนวนิยายมี 2 ลักษณะใหญ่ดังนี้คือ

ก. กลุ่มที่หนึ่ง

คือนวนิยายที่นอกจากผู้ประพันธ์จะสร้างคนรักร่วมเพศชายเป็นตัวละครที่มีบทบาทต่อการดำเนินเรื่องแล้ว ยังได้แสดงให้เห็นผู้อ่านรับรู้ถึงปัญหาประการใดประการหนึ่งในการดำรงชีวิตในสังคมของคนรักร่วมเพศ โดยสอดแทรกที่คั่นคิดผ่านตัวละครอื่นในบทสนทนา และในการถกเถียงถึงปัญหาอย่างจริงจัง อันสะท้อนให้เห็นถึงความตั้งใจของผู้แต่งว่า นอกเหนือจากการสร้างตัวละครตามสมัยนิยมแล้ว ยังได้ตระหนักถึงความเคลื่อนไหวของชนกลุ่มนี้ในสังคม ปฏิกริยาของคนร่วมสังคมที่มีต่อความเคลื่อนไหวนั้น ซึ่งมีทั้งต่อต้านและยอมรับ สุดท้ายคือผลกระทบที่คนรักร่วมเพศได้รับจากสังคม อย่างไรก็ตาม ผู้ประพันธ์มิได้ให้ความสำคัญต่อเรื่องรักร่วมเพศจนอาจกล่าวได้ว่า เป็นแก่นเรื่อง แต่เป็นโครงเรื่องย่อยที่ประกอบโครงเรื่องใหญ่เท่านั้น

นวนิยายที่จัดว่าอยู่ในกลุ่มนี้คือ นวนิยายของสุวรรณี เรื่อง ลูกรัก สร้อยลวาท และ มายา และเรื่อง บัลลังก์ไยบัว ของกฤษณา อโศกสิน

ข. กลุ่มที่สอง

คือกลุ่มนวนิยายที่นักประพันธ์นำลักษณะคนรักร่วมเพศเข้ามาใช้สร้างเป็นตัวละคร ซึ่งอาจมีบทบาทเพียงเล็กน้อย หรือมีบทบาทสำคัญเนื่องจากลักษณะรักร่วมเพศของตัวละครได้ส่งผลกระทบต่อตัวละครอื่นในแง่ก่อให้เกิดความผันแปรของชีวิต แต่ทั้งนี้เป็นการนำมาใช้เพียงเพื่อให้เกิดความแปลกใหม่ต่อแนวเรื่อง โดยผู้ประพันธ์ไม่มีเจตนาเล่นอบุญาของคนรักร่วมเพศอย่างจริงจัง แม้ว่าอาจมีการกล่าวถึงปัญหาทั่วไปของคนรักร่วมเพศ หรือแสดงทัศนคติของตัวละครอื่นหรือทัศนคติทางสังคมที่มีต่อคนรักร่วมเพศ แต่เป็นไปอย่างผิวเผิน

นวนิยายดังกล่าวนี้ได้แก่เรื่อง ไม้ผัดใบ ของ กฤษณา อโศกสิน เครื่องแบบสีขาว ของ ศรีฟ้า ลดาวัลย์ เพลงพรหม ของ ว. วิมลชัยกุล น้ำตาลไหม้ ของ ช่อสอาด และ สะใภ้ลูกทุ่ง ของ ทรนชัย

ก. กลุ่มที่หนึ่ง

ดังที่ได้กล่าวในเบื้องต้นแล้วว่า ลุ้รรณี เป็นนักเขียนที่นำคนรักร่วมเพศมาปรากฏเป็นตัวละครในนวนิยายมากที่สุด ลักษณะการนำเสนอนั้นก็แตกต่างจากการเล่นของ กฤษณา เพื่อประโยชน์ในการศึกษาถึงตัวละคร ผู้วิจัยจึงแยกศึกษานวนิยายในกลุ่มนี้ออกเป็น 2 หัวข้อย่อย คือศึกษาในงานเขียนของ ลุ้รรณี และของ กฤษณา ทั้งนี้เพื่อช่วยให้มองเห็นความแตกต่างในรายละเอียดของตัวละคร และทัศนคติที่ปรากฏในเรื่องชัดเจนยิ่งขึ้น

ลุ้รรณี ลุ้คนธา : ลูกรัก ล้อลอยล่าวาท มายา

เนื่องจากตัวละครรักร่วมเพศเข้าในนวนิยายของ ลุ้รรณีมีจำนวนมากและมีหลายประเภท แม้ในเรื่อง ลูกรัก จะมีตัวละครเอกเป็นเกย์ แต่ยังมีตัวละครรองเป็นเกย์อีกหลายคน จนอาจกล่าวได้ว่า ลุ้รรณี นำแบบฉบับของคนรักร่วมเพศชายประเภทต่าง ๆ มาแสดงไว้อย่างครบถ้วน ดังจะแสดงรายชื่อดังกล่าวในตารางข้างล่าง

ตารางแสดงตัวละครที่ร่วมเพศภายในงานเขียนของสุวรรณี สุคนธา

ชื่อเรื่อง	ตัวละคร	ประเภท	หมายเหตุ *
<u>ลูกรัก</u>	ป้อม	เกย์	ก
	วอนเฉลย	เกย์	ก
	ฮ่าพัน	ไบเซกชวล	ข
<u>สร้อยสำวาท</u>	ฉิราคำร์	เกย์	ก
	พีระ	เกย์	ข
	ต๋อย	เกย์	ก
	พ็อน	เกย์	ก
	ด้วง	กะเทย	ค
	โมเคิล	เกย์	ข
	โตนิดิค	เกย์	ก
<u>มายา</u>	ยิวา	เกย์	ก
	ปรีดี	ไบเซกชวล	ข

※

- ก หมายถึงมาถึง มีบุคลิกค่อนข้างมาจากผู้หญิง
- ข หมายถึงมาถึง มีบุคลิกปกติเช่นผู้ชายแท้
- ค หมายถึงมาถึง มีลักษณะการแต่งกายตลอดจนวิธีพูดเช่นสตรี

นอกจากตัวละครในตารางแล้ว ยังมีตัวละครรักร่วมเพศชายปรากฏในเรื่อง อีกจำนวนหนึ่ง แต่เป็นตัวละครที่ไม่มีบทบาทสำคัญ เช่น เงินดีที่ยอมมีความสัมพันธ์ทางเพศกับ สราศรี เพราะหวังผลทางด้านการเงิน เด็กหนุ่มในบาร์ที่ป้อมไปเที่ยวและพากลับมาด้วย ผู้ชายปกติที่ยอมมีความสัมพันธ์กับวอน เฉลย เพราะความจำเป็นในด้านเศรษฐกิจ หรือหนุ่ม ๆ ที่โอดมิดใช้เงินซื้อ เหล้านี้ ล้วนแสดงให้เห็นถึงการใช้ชีวิตและสังคมของกลุ่มคนรักร่วมเพศ ในระดับหนึ่ง

ไม่เพียงความหลากหลายในรูปแบบของตัวละครเท่านั้น เป็นที่น่าสังเกตอีกว่า ลู่วรรณิ เป็นนักเขียนคนเดียวที่สร้างตัวละครรักร่วมเพศเป็นชาวต่างประเทศด้วย ตัวละคร เหล่านี้บางก็มาใช้ชีวิตในเมืองไทยเป็นเวลานานจนสามารถพูดภาษาไทยได้คล่อง เช่น โดมินิกและพอน สำหรับพอนเป็นเกย์ที่เปลี่ยนชื่อเป็นภาษาไทยโดยลู่วรรณิไม่กล่าวว่ามีชื่อ เดิมเป็นภาษาต่างประเทศว่าอะไร นอกจากนี้ยังมีไมเคิลเป็นคนสันตติเดบิตในอเมริกา และมาประกอบธุรกิจในเมืองไทย และตัวละครบางตัวเพียงถูกกล่าวขวัญถึง เช่น ทอมมี อดีตคนรักของป้อมลุ่มยอยู่อังกฤษ เป็นต้น

1. ลักษณะตัวละคร

แม้ในงานเขียนของลู่วรรณิจะเป็นที่ขุ่มนุมนุมนของตัวละครรักร่วมเพศชายเป็นจำนวนมาก แต่ตัวละคร เหล่านี้มีลักษณะคล้ายคลึงกันจนอาจสรุปได้ตามหัวข้อดังต่อไปนี้คือ

ฐานะมั่นคง

ตัวละครส่วนใหญ่มีฐานะร่ำรวย ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมชั้นสูง เช่นที่ป้อมเป็นนักเรียน อังกฤษ ลูกชายคนเดียวของนายพลชื่อดังที่กำลังรุ่งเรือง วอนเฉลยเป็นหลานเจ้าพระยา พ่อแม่สิ้นชีวิตได้ครอบครองมรดกเก่าแก่เป็นจำนวนมากแต่ผู้เดียว สราศรีเป็นเจ้าของห้องเสื้อ ที่มีชื่อเสียงอย่างยิ่งในวงการแฟชั่น โดมินิกเป็นเจ้าของบาร์อะโกโก้ ปรดีเป็นนักเรียนนอก มารดามีฐานะร่ำรวย อ่าพมมีตำแหน่งทางราชการดีและมีฐานะการเงินค่อนข้างมั่นคง เพราะ มีภรรยารวย แทบจะกล่าวได้ว่าตัวละครส่วนใหญ่ไม่ประสบปัญหาใด ๆ ในเรื่องค่าครองชีพ

บุคลิกดี

นอกจากฐานะทางการเงินมั่นคง ตัวละครที่ปรากฏจะมีหน้าตาหรือผิวพรรณค่อนข้างดี ที่เด่นคือการแต่งกายที่ผิดจากผู้ชายธรรมดา มักเลือกเครื่องแต่งกายหรือเสื้อผ้าสีสันสดใส อย่างที่ผู้ชายปกติจะไม่นิยมสวมใส่ มีความข่างสังเกต หากเป็นเกย์จะมีลักษณะค่อนข้างเป็นผู้หญิง แต่ถ้าเป็นไบเซกซวลจะมีบุคลิกเป็นชายปกติ

การใช้ภาษาที่ต่างจากคนอื่น

เกย์ในเรื่องจะมีความสามารถพิเศษในการเสียดสีผู้คนที่หรือบรรยายความในใจ ในบางครั้งภาษาที่ใช้เป็นคำที่คิดใช้เอง ไม่มีคำแปล แต่ให้อารมณ์ขัน ตัวละครส่วนใหญ่ จะมีความชำนาญในการวิจารณ์ผู้คนที่ ตั้งเช่นสิราศรีวิจารณ์ชุดในการแสดงแฟชั่นโชว์ว่า

"ตาย...ดูชุดนั้นซี แลดูเหมือนข้าวผัดมีต้นหอมวางมาข้างจานสามต้น"¹ หรือ บ่นถึงอาหารและเครื่องดื่มที่บริการในงานว่า

"อี...เชิญคุณรับประทานไปคนเดียวเถอะยะ ฉันไม่หอรก วัย...น้ำชาที่คุณสั่งกั ยังกะเอาตีนกวน"²

หรือภาษาของป้อมที่ใช้วิจารณ์น้องว่า

"ดูอีจอกกะรวยนั้นซี เต็มเต่งหน้าเต่งหลัง นำสับเอาไปลงแขกให้เข็ด อู๊... ฮีตอกกะที่อดง"³

แต่ในบางครั้งวาคำคำนั้นก็ซ้ำกัน โดยผู้พูดคนละคนเช่นวิภาตกล่าวกับผู้หญิงในรถบนถนนว่า

"ฮีตอกกะที่อดง...เลือกมองทำไม"⁴

¹ สุวรรณี สุคนธา, สร้อยล่วาท, เล่ม 1, หน้า 387.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 385.

³ สุวรรณี สุคนธา, ลูกรัก, เล่ม 2, หน้า 204.

⁴ เรื่องเดียวกัน, เล่ม 1, หน้า 373.

สังเกตได้ว่านิยมใช้คำอุทาน และคำที่เลือกมาใช้ประนาม ล้วนเป็นคำที่ตัวละครทั่วไปไม่ใช่
 แม้จะเป็นตัวละครร้าย เป็นภาษาที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะของคนที่รักร่วมเพศ ซึ่งส่วนใหญ่
 เชี่ยวชาญในการคิดค้นคำแปลกใหม่มาใช้และแสดงถึงลักษณะพิเศษของตัวละครว่ามีความ
 แตกต่างจากตัวละครอื่นโดยทั่วไป

อุปนิสัยอยู่ในเกณฑ์ดี

เหตุเพราะตัวละครรักร่วมเพศชายที่ปรากฏล้วนมากมีฐานะร่ำรวย ไม่มีความ
 เดือดร้อนในด้านการเงิน จึงมีจิตใจค่อนข้างกว้างขวาง ยินดีช่วยเหลือผู้อื่น เช่นป้อมเป็น
 คนรักเพื่อน ช่วยเหลือวิภาตอย่างเต็มที่เมื่อวิภาตน้อยใจแม่และหนีออกจากบ้าน จิราศร์ก็
 มีความเห็นใจลูกน้อง เมื่อนับทองทำเครื่องเพชรของแท้ที่ใช้แสดงแฟชั่นโชว์หาย จิราศร์ก็
 ไม่พูดให้เสียใจ กลับช่วยออกค่าเครื่องเพชรชุดที่ใช้ไปก่อน และช่วยนำทองออกเงินครึ่งหนึ่ง
 ที่เหลือให้ผ่อนใช้คืนในภายหลัง เป็นต้น ตัวละครเหล่านี้ล้วนไม่มีพิษภัยต่อใคร

ทัศนคติต่อผู้หญิง

ตัวละคร เกือบส่วนใหญ่แสดงความรักในใจ ไม่พอใจเพศหญิง โดยมีกล่าวคำเสียตีส
 หรือแสดงความไม่ชอบใจ ดังจิราศร์วิจารณ์ผู้หญิงว่า

"ก็...ผู้หญิงนี่...ในหัวสมองของพวกเขาเหมือนมีแต่ลม ฉลาดอยู่อย่างเดียวเท่านั้น
 แหละ คอยจับผู้ชายหน้าโจ๋เอามาทำตัว"¹

แต่คำกล่าวนั้นไม่มีความหมายจริงจัง เพราะเกย์ส่วนใหญ่ในเรื่องล้วนมีเพื่อนสนิท
 หรือคนใกล้ชิดเป็นหญิงสาวทั้งสิ้น เช่นป้อมมีสุทธมาลี จิราศร์มีนับทอง โดมินิกมีเทัญ และ
 ตู๋มีมัลลิกาผู้เป็นเหมือนพี่และเพื่อน สัมพันธภาพของเกย์กับหญิงสาวจึงเป็นไปอย่างราบรื่น
 และเมื่อมีโอกาสจะเกี้ยวพาราสี พวกเขาเกย์ก็มั่นใจให้ แม้จะมีการพูดกระทบกระเทียบบ้างตาม
 นิสัยของ เกย์อย่าง เจรจา

1

สุวรรณี สุคนธา, สร้อยลวาท, เล่ม 1, หน้า 228.

มีตัวละครบางตัว เช่นฮิวา แสดงความไม่พอใจผู้หญิงและแสดงออกรุนแรงถึงขั้นทำร้ายร่างกาย แต่สุวรรณีไม่เจาะจงถึงสาเหตุแท้จริงว่า ฮิวามาเจเลสิกกล่าววร้ายรุนควาเพื่อนร่วมคอร์ทของโตมิดิด้วยเหตุใด เพียงให้เฝ้าคิดถึงเหตุการณ์ที่ว่า ไม่ว่าเรื่องราวแท้จริงจะเป็นประการใด แต่สิ่งผลักดันให้ฮิวาทำร้ายเจเลสิกก็คือความเกลียด

"ฮิวามา... เพราะเขาเกลียดผู้หญิงอย่างนั้นหรือ พวกโฮโมส่วนมากมักจะเกลียดผู้หญิงอย่างผิงสัก ๆ ในใจ อิจฉาที่ตรงผู้หญิงมีเครื่องเพศ มีความเข้ายวนใจในขณะทีพวกเขาอยากจะมีและก็มีไม่ได้ ทั้งทีความคิดจิตใจทั้งหมดของเขาเป็นผู้หญิงแท้ ๆ

เขาจึงเกลียดและฆ่าเสียเมื่อมีโอกาสอย่างนั้นหรือ"¹

เหตุผลนี้ไม่เพียงอธิบายฮิวาเท่านั้น แต่ยังเป็นเหตุผลหนึ่งของการไม่ชอบผู้หญิงของตัวละครเกย์ตัวอื่นในความคิดของสุวรรณี คือรู้สึกอิจฉาในความเป็นผู้หญิงที่ตนอยากมีและมีไม่ได้ เพียงแต่ตัวละครอื่นแสดงความรู้สึกนั้นออกมาอย่างไม่รุนแรง เพียงกล่าววาจาเชือดเฉือน ไม่มีใครกระทำร้ายแรงเช่นฮิวา แต่ฮิวาเป็นเพียงตัวละครประกอบเล็ก ๆ ที่ไม่มีควมสำคัญต่อเนื้อเรื่อง ปรากฏตัวในฐานะคนรักของโตมิดิ และหายลับสูญไป ภายหลังก้าวถึงโตมิดิควาเขาถูกฆ่าตาย

ส่วนกลวิธีในการนำเสนอตัวละครเหล่านี้คือนอกจากจะสร้างให้ตัวละครมีความเด่นในด้านกาเจรจา ซึ่งแสดงถึงบุคลิกของตัวละครอย่างเด่นชัดแล้ว สุวรรณีใช้คำวิเศษณ์ช่วยในการบรรยายลักษณะท่าทาง ซึ่งทำให้คนอ่านเข้าใจได้ทันทีว่าตัวละครไม่มีความเข้มแข็งเช่น ผู้ชายปกติ แต่มีอกาปกริยาคล้ายผู้หญิง

เช่นตัวอย่าง

"ป้อมเดินหน้าหน้า ยักย้ายสะโพกซึ่งขนาดใหญ่และงอนข้อยราวกับสัตว์เพศ"²

"ป้อมสะบัดสะปั้งจนวิภาตราดาตาย"³

¹ สุวรรณี สุนธา, มายา, เล่ม 1, หน้า 185.

² สุวรรณี สุนธา, ลูกรัก, เล่ม 2, หน้า 13.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 14.

"กิริยากระตุงกระตึง ไหวพราวไปทั้งตัวของป้อมต่างหากที่ทำให้คนพากันมองอย่าง
ทึ่งสัส"¹

"ป้อมหัวเราะท่าทางผิดหวังล่าหัลเมื่อครุ่นนี้หายไป กสักระริกระระเริงรื้นขึ้น"²
อาจกล่าวได้ว่าเป็นวิธีการส่วนตัวของสุวรรณีในการเลือกพันถ้อยคำที่สื่อความหมาย
ถึงการเคลื่อนไหวทางสรีระ เพื่อใช้บรรยายตัวละครร่วมเพศให้มีความชัดเจน

2. การเล่นบทบาทของคนรักร่วมเพศ

การนำเรื่องคนรักร่วมเพศมาใช้ของสุวรรณีเป็นการสะท้อนให้เห็นชีวิตของคนกลุ่มนี้
ในฐานะเป็นตัวละครที่มีชีวิตสัมพันธ์กับตัวละครอื่น และแสดงถึงความมีอยู่จริงของกลุ่มเกย์
ซึ่งอยู่ในสังคมชั้นสูง สุวรรณีจึงไม่เน้นถึงสาเหตุของการเป็นเกย์หรือทางแก้ไข อาจมีการ
บอกกล่าวสำหรับบางตัว เช่นป้อมมีสาเหตุส่วนหนึ่งจากการอยู่โรงเรียนประจำ หรือโตมมี
มีสาเหตุจากการไปเที่ยวโผล่เกย์ในวัยหนุ่ม พบโผล่เกย์แก่ หน้าตา น่าเกลียด ทำให้เสียความ
รู้สึก ประกอบกับผู้หญิงคนนั้นหัวเราะเยาะเย้ยว่า เขาไร้ความสามารถ เขาจึงเกลียดผู้หญิง
นับแต่บัดนั้น สิ่งที่สุวรรณีเน้นคือการดำเนินชีวิตประจำวันของคนเหล่านั้น

ด้วยเหตุนี้ ตัวละครรักร่วมเพศชายของสุวรรณีจึงไม่มีปัญหาอันเกิดจากความขัดแย้ง
ในใจตนเองประการที่ว่า รู้สึกอายต่อการประพฤตรักร่วมเพศ แต่กลับมีความเชื่อมั่นใน
สิทธิของตนในการที่จะเลือกเป็นอะไรและคิดว่าการเป็นผู้หญิงนั้นคือธรรมชาติที่ถูกต้องของ
พวกเขา หากจะมีความขัดแย้งอันเกิดจากการที่สังคมยังไม่เปิดกว้างยอมรับเรื่องเหล่านี้
อย่างเต็มที่

ป้อมกล่าวว่า

"มันเป็นความผิดของใครละ ของกูหรือ ของมึงหรือ หรือของพี่วอนเฉย
ของทอมมีหรือคุณอำพัน ผิดด้วยหรือที่ทอมมีจะรักแต่ผู้ชายประเภทเรา ไม่ชอบผู้หญิง และ
เราก็รักแต่ผู้ชายเท่านั้น กูเกิดมาเป็นย้งจี้ ใครจะผิดธรรมชาติได้...กูแค่นใจคนที่ชอบ

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 136.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 572.

มาเยาะเย้ยดู ไปข้างไหนเขาก็เรียกว่าฮึกะ เทย มันหมักหัวพ่อแม่มันหรือเปล่าเหอ...
 ออยากจะถาม"¹

ความรู้สึกนี้เกิดจากความคับแค้นใจที่ถูกสังคมบางส่วนปฏิเสธ เป็นความรู้สึกที่ตัวละคร
 อื่นมีความรู้สึกร่วมด้วย ตัวละครเกย์ส่วนใหญ่คิดว่า การเกิดมาเป็นเกย์ของเขานั้น เป็นธรรมชาติ
 ที่ฝันไม่ได้ หากสังคมกลับไม่ยอมรับ

แม้ตัวละครที่เป็นไบ เช็กชวลก็ไม่ได้มีความขัดแย้งในใจต่อความประพฤตร่วมเพศ
 ของตน ไม่เกิดความละอายใจแต่คิดว่าเป็นเรื่องธรรมดา อ่าฟันออกความเห็นว้า

"ผู้ชายบางคนสวยได้เท่า ๆ กับผู้หญิงเหมือนกัน เมื่อบวกเข้ากับความรักใคร่
 ไยดีลึกล้นนม ทำไมมันจึงจะเกิดขึ้นไม่ได้"²

ปรีดีเองก็รู้สึกแปลกในการคบหรือมีความสัมพันธ์กับพวกเกย์

รายละเอียดของตัวละครที่ลู่วรรณี่ส่งต่อผู้อ่าน ซึ่งอยู่ที่กริยาท่าทาง การแต่งกาย
 และพฤติกรรมของเขา เหล่านั้น พฤติกรรมในที่นี้หมายถึงพฤติกรรมทั่วไป ยกเว้นพฤติกรรม
 ทางเพศ ลู่วรรณี่ไม่บรรยายฉากรักของคนรักร่วมเพศ และไม่ตั้งใจแสดงให้คนอ่านรู้สึก
 คล้อยตามว่า ผู้ชายมองเห็นความงามในสรีระของเพศเดียวกันอย่างไร มีการกล่าวถึงความรัก
 ของคนกลุ่มนี้ว่า ส่วนมากเป็นความรักที่ไม่จริงจังยั่งยืน และหากต้องมีการบรรยายความรัก ลู่วรรณี่
 เน้นน้ำหนักในด้านความรู้สึกทางจิตใจของตัวละคร มากกว่าจะเน้นถึงความรู้สึกทางเพศ

ด้วยเหตุนี้ ปัญหาของคนรักร่วมเพศในงานของลู่วรรณี่ จึงไม่ใช่ปัญหาที่คนเหล่านี้
 กระทำความเดือดร้อนให้แก่สังคม แต่เป็นปัญหาที่พวกเขาประสบในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมนี้
 นั่นคือ ปัญหาทางด้านจิตใจ ไม่เพียงแต่จะรู้สึกว่าสถานะภาพของตนในสายตาของคนทั่วไปไม่มั่นคง

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 87

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 327.

แต่สีกกลงไปในจิตใจของคนเหล่านี้คือ ความว่าเหว่ ขาดความมั่นคงทางจิตใจ ตัวละครหลายตัวกล่าวเข้ากันว่า ไม่มีใครรักเกย์จริง บางคนต้องหนีไปพึ่งยาเสพติดเช่นโคคาอีนหรือเลียงสัตว์เลียง เช่นหมาไว้เป็นเพื่อนเช่นจิราครีและวอนเจलय ความว่าเหว่นั้นจะมีมากทีไรเมื่อพวกเขาเริ่มแก่ชรา เพราะหมดความดึงดูดทางร่างกาย จำเป็นต้องใช้เงินทองหาซื้อเด็กหนุ่มเช่นที่วอนเจलयประพฤติ อันนับว่าเป็นชีวิตที่เปลวเปลี่ยวยิ่ง ไม่เพียงแต่เกย์จะพบจุดจบที่ความเปลวเปลี่ยว ปัญหาอีกประการหนึ่งที่อาจนำเกย์ไปสู่อันตรายถึงชีวิตคือ ความไม่ระอบคอบในการเลือกคู่ก่อน อาจถูกชิงทรัพย์หรือถึงขั้นทำร้ายแก่ชีวิต ดังที่โคคาอีนประหลับแม้ไม่มีตัวละครใดนอกจากโคคาอีนพบปัญหา¹ แต่ลูว์รรณีได้แสดงทัศนะผ่านความคิดของอมรต่อเรื่องเหล่านี้ว่า

"อมรรู้สึกเวียนศีรษะ หวนคิดถึงจุดจบของหนุ่มโฮโม หลายต่อหลายคนที่พบวาระเดียวกันนี้ คือถูกฆ่า เพราะว่าเขาคบกับคนแปลกหน้า ไม่เลือกคนที่จะหามาอนด้วย สักแต่จะให้พึ่งพอใจในรูปร่าง"¹

ปัญหาดังกล่าวจึง เป็นปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งสำหรับคนใช้ชีวิตเป็นเกย์

แต่ปัญหาทุกประเด็นที่กล่าวมาไม่มีการเล่นอย่างจริงจัง โดยเปิดโอกาสให้ตัวละครออกมาแสดงความคิดโต้แย้งกัน แต่ปัญหาเหล่านั้นเชื่อมมากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือความคิดคำนึงของตัวละครที่มีต่อเหตุการณ์ หรือความรู้สึกของตัวละครรักตัวเอง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะทัศนะส่วนตัวในการเขียนของลูว์รรณี ในการที่จะไม่เล่นอปัญหาใด ๆ ต่อผู้อ่านโดยตรง*

¹ ลูว์รรณี ลูคินธา, มายา, เล่ม 2, หน้า 677.

* ลูว์รรณี แสดงความเห็นตอนหนึ่งเกี่ยวกับการวิจารณ์นวนิยายในเมืองไทย ใน สกุลไทย : ฉบับที่ 1244 ความว่า "เขาต้องการให้เราเขียนเรื่องอย่างที่เขาประสงค์ คือจะต้องขึ้น่าไปว่าอย่างนี้ ๆ ทำไมจะต้องขึ้น่าด้วย ให้เขาคิดเอาเองสิ การเล่นทางออกที่ว่าไม่ถูกหรือ ให้คนอ่านเขาหาเอาเองสิ หนีไปชี้ให้เขาตรงหน้าเลย เห็นคนอ่านเขาเป็นควายหรือ..." อ้างใน "เสียงสะท้อน," โลกหนังสือ 1 (ตุลาคม 2521) : 67.

3. ทัศนคติของสังคม

เมื่อลู่วรรณิได้มองคนรักร่วมเพศในแง่เป็นปัญหาหนึ่งของสังคม ทัศนคติของตัวละครอื่นที่มีต่อตัวละครรักร่วมเพศจึงไม่รุนแรง หลายคนใช้ชีวิตร่วมกับพวกนี้อย่างปกติสุข โดยเฉพาะตัวละครหญิง ความรู้สึกที่ได้รับเป็นความเข้าใจ เห็นใจ สำหรับตัวละครชายไม่มีใครต่อต้านหรือเกลียดชังพวกเกย์อย่างจริงจัง แม้ภรรยาจะบอกความรู้สึกว่า เกลียดคนรักร่วมเพศ เห็นว่าเป็นคนวิถถาร แต่เมื่อคบกับโตมิดิโคไประยะหนึ่งก็ยอมรับโตมิดิโคไว้ในฐานะเพื่อนที่ค่อนข้างสนิท

ลักษณะเด่นของตัวละครรักร่วมเพศของลู่วรรณิคือ ความร่าเริง มีอารมณ์ขันและเจ้าสำนวน ซึ่งเป็นเสน่ห์ทำให้คนรอบข้างมีความสุข ทัศนคติของคนทั่วไปในเรื่องสิ่งมองพวกเกย์เหล่านี้ด้วยความรื่นรมย์ใจมากกว่าจะคิดรังเกียจ ในเรื่องลร้อยล่าวาท เจ้าของร้านขายผ้าทอดพื้นเมืองพูดถึงจิระศิริว่า

"แก่นำรักนะคะ กระตุ้งกระตึงอ่อนหวานดีออกจะตายไป"¹

ในเรื่อง ลูกรัก ความรู้สึกของคนงานก่อสร้างของบริษัทป้อมที่ลู่วรรณิบรรยายคือ

"คนงานหน้าระรื่นกลับใจ ไม่ว่าใครที่ใกล้ชิดกับป้อม ก็อดที่จะรื่นเริงตามไปด้วยไม่ได้ ท่าทีของป้อมเรียกความบันเทิงให้หัวแวล้อมได้เสมอ แม้กระทั่งในวันที่เขาอารมณ์บูดอย่างเหลือเกินก็ตาม"²

ความคิดของคนทั่วไประดับชาวบ้านหรือผู้ที่ไม่มีการศึกษาสูงที่มีต่อพวกเกย์ที่ลู่วรรณิสะท้อนออกมาคือ พวกเขาไม่รู้สึกคนรักร่วมเพศสมัยใหม่ที่ถูกเรียกว่า เกย์ แต่ยังรู้สึกแบบเก่าคือกะเทย ดังนั้น คนรักร่วมเพศในลายตาชาวบ้านจึงคือคนที่แต่งหน้า แต่งตัวแบบผู้หญิง ในเรื่องมายา

¹ ลู่วรรณิ ลุคนธา, ลร้อยล่าวาท, เล่ม 1, หน้า 208.

² ลู่วรรณิ ลุคนธา, ลูกรัก, เล่ม 2, หน้า 203.

เจ้าของร้านกาแฟเปรยกับอมรถึงโตมณิดว่า

"นายฝรั่งนี่แกทำอะไรจะไม่ชอบผู้หญิง ผมเห็นมีแต่เพื่อนผู้ชายทั้งนั้น แต่คงไม่ใช่กะเทยนะครับ ถ้าเป็นกะเทย ก็ต้องนุ่งผ้า นุ่งกระโปรง แต่ที่แกนุ่งกางเกง กิริยามารยาท ก็เป็นผู้ชาย..."¹

หรือความคิดของนายลี ชาวบ้านในเรื่อง สร้อยล่วาท ที่สุวรรณิบรรยายว่า

"นายลีแลตามดวงไปจนลับตา เขานึกประหลาดใจไม่มีวันหาย "นี่มันกะเทยนี่หว่า" เขานึกในใจ แต่เมื่อมองดูจิสราศรี เขาไม่ได้นึกอะไรพระคดียังงั้นเลย"²

เรื่องของเกย์ในนวนิยายของสุวรรณิซึ่งเป็นเรื่องของสังคมคนกรุงเท่านั้น และเป็นแวตวองของชนชั้นมีฐานะ สุวรรณิแสดงถึงสังคมของพวกโฮโมเซ็กช่วลว่า ได้จัดงานปาร์ตี้ และมีการแต่งกายแฟนซีประกวดกันอย่างงดงาม ส่นุกสนาน สำหรับความเคลื่อนไหวของกลุ่มคนรักร่วมเพศทางสังคม สุวรรณิกล่าวถึงเพียงเล็กน้อยว่า ในสังคมช่วงนั้นมีหนังสือพิมพ์ลงข่าวครึกโครม และตามถนนย่านคนกลางคืน ก็อาจหาผู้ชายที่แต่งกายแต่งหน้าสวยงามเป็นหญิงสาวเดินกรุยกรายได้

กฤษณา อโศกสิน : บัลลังก์ใบบัว

นวนิยายเรื่อง บัลลังก์ใบบัว มีตัวละครรองรักร่วมเพศชายปรากฏเพียง 2 ตัวคือ ปุตตราและสุรสีห์ การที่กฤษณา ไม่เสนอตัวละครรักร่วมเพศอย่างหลากหลายในเรื่อง เนื่องจากกฤษณาต้องการเสนอทัศนะต่อการปรากฏตัวในสังคมของกลุ่มคนรักร่วมเพศมากกว่าจะแสดงรายละเอียดในด้านบุคลิกหรือความประพฤติของคนเหล่านั้นเช่นสุวรรณิ ดังนั้น นอกจากปุตตราและสุรสีห์จะเป็นตัวละครรองที่มีบทบาทในการดำเนินเรื่องพอสมควรแล้ว กฤษณาได้นำความเป็นคนรักร่วมเพศของตัวละครขึ้นมาเป็นประเด็นให้ตัวละครอื่นแสดงความคิดเห็นด้วย

¹ สุวรรณิ สุนทร, สร้อยล่วาท, เล่ม 2, หน้า 848

² กฤษณา อโศกสิน, บัลลังก์ใบบัว, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น, 2516), หน้า 211.

1. ลักษณะตัวละคร

ปุตตราและสุรสีห์ แม้เป็นเกย์ทั้งคู่ แต่มีบุคลิกภาพต่างกันเป็น 2 แบบ ปุตตรานั้น แม้มีความงดงามในรูปร่างหน้าตาและผิวพรรณ แต่ยังคงมีการแสดงออกเช่นผู้ชายปกติ ไม่มีสิ่งใดผิดสังเกต ส่วนสุรสีห์มีกิริยาท่าที การแต่งกายตลอดจนวิริยอุตสาหะ ทั้งนี้ก็ถูกฉายา แสดงความแตกต่างของทั้งสองว่าปุตตรา รับบทเป็นชายและสุรสีห์รับบทเป็นหญิงในการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ทั้งสองร่ำรวยและมีการศึกษาดี

ในการบรรยายบุคลิกของปุตตรานั้นไม่จำเป็นต้องเลือกสรรวิธีการในการบรรยายต่างจากตัวละครอื่น เพราะปุตตราไม่มีกิริยาท่าทางเป็นผู้หญิงเช่นสุรสีห์ สำหรับการบรรยายบุคลิกสุรสีห์นั้น แทนการเลือกใช้อรรถคำสร้างภาพพจน์ ก็ถูกฉายาใช้การกล่าวเปรียบเทียบกับนารีกิริยาท่าทางของสุรสีห์เปรียบกับสตรีในความเป็นจริง

"สุรสีห์หัวเราะ เสียงของเขาเหมือนผู้หญิงเจ้ามารยา"¹

"สุรสีห์พูดเหมือนผู้หญิงที่กำลังหนีล่ามไปเที่ยวกับชายอื่น"²

"คำว่าอะกับอะของสุรสีห์ฟังแปร่งหู แต่หารลงตัวพอดีกับรูปร่างของเขา โดยเฉพาะตะโพกที่ค่อนข้างผายและเสียงแบน ๆ ก็กระเด็นไปทางผู้หญิง"³

จะเห็นได้ว่าถูกฉายาใช้คำว่า "ผู้หญิง" กำกับจินตนาการของคนอ่านในการวาดภาพของสุรสีห์ตลอดเวลา นอกจากนี้ความแตกต่างด้านบุคลิก สุรสีห์ยังมีอุปนิสัยบางประการต่างจากปุตตรา เช่น นิสัยเกลียดผู้หญิง หรือชอบกล่าวว่าจากระทบกระเียบ ซึ่งปุตตราไม่มีนิสัยเหล่านั้น

¹ กฤษณา อโศกสิน, ปลั่งก็โยบัว (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น, 2516), หน้า 211.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 270.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 299.

กลวิธีอีกประการในการแสดงความเป็นคนรักร่วมเพศของตัวละครที่กฤษฎาใช้ คือการบรรยายความรู้สึกที่ชายมีต่อชาย และความงามของเพศเดียวกันที่ผู้ชายมองเห็น จึงมีหลายตอนที่กฤษฎาแสดงความรักหรืออารมณ์รักใคร่ของทั้งสอง ดังบรรยายถึงปุตตราว่า

"เพราะเขาไหลไปฝังถึงกายวิภาคของสุรสีห์อย่างละเอียดละออ สุรสีห์ผู้ซึ่งไว้ผม บ๊อบ นัยน์ตารันเอี่ยม หน้าขาวแก้มสดวงสนิทร ขนในร่มผ้าขาว ผิวละเอียดแต่แข็งแกร่งด้วย กล้ามเนื้องดงาม

"เนื้อตัวของเขาร้อนผ่าวขึ้นทันทีทันใด"¹

หรือบรรยายถึงบทรักของสุรสีห์ว่า

"แขนของสุรสีห์โอบกอดปุตตราแน่นเข้า ไขว่คว้ากอดสิ่งแสนหลัง ชันแน่นและแข็งแกร่ง ของอีกฝ่ายหนึ่งอย่างไม่คลายความเร่าร้อน"²

เหตุผลที่ทำให้สรุปได้ว่าวิธีการนี้เป็นกลวิธีที่กฤษฎาใช้ในการเล่นอตัวละครรัก ร่วมเพศคือ ในนวนิยายแนวอื่น กฤษฎามักจะเว้นฉากรักไว้ในฐานะที่เข้าใจ แม้นวนิยาย หลายเรื่องของกฤษฎาจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ที่โหดร้ายไปกับกิเลสหรือกามารมณ์ แต่การบรรยายฉากรักอย่างลงใจเป็นสิ่งที่กฤษฎาไม่นิยมกระทำ

นอกจากบุคลิกความรู้สึกภายใน กฤษฎายังให้รายละเอียดของตัวละครด้านอื่น ประกอบเช่น การปฏิบัติต่อกันเช่นชายหนุ่มหญิงสาว มีการหึงหวง ตัดพ้อต่อว่า เช่นชายหญิง ทุกประการ

2. การเล่นปัญหาของคนรักร่วมเพศ

ปัญหาที่กฤษฎา เล่นอคือปัญหาอันเกิดจากความขัดแย้งของตัวละคร คือปุตตรา สำหรับสุรสีห์ การที่เขายอมรับความเป็นหญิงในตัวเอง และมีความลุ่มหลงในการได้แสดงออก

¹ เรื่องเดียวกัน, เล่ม 1, หน้า 222.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 241.

ทำให้เขาไม่มีความขัดแย้งภายในตนเอง นอกจากนี้ไม่ขัดแย้งแล้ว ยังเข้าใจธรรมชาติภายในอย่างถ่องแท้จนสามารถนำสิ่งนั้นมาโต้แย้งกับคนที่ลงความเห็นว่าเป็นสิ่งผิดได้ว่า "มนุษย์เรามีเส้นทางเดินที่ไม่เหมือนกัน ต่างคนต่างก็มีเส้นทางของตน มีสำนึกของตัวเอง มีธรรมชาติกำเนิดที่เป็นของตัวเอง"¹ หรือ "แปลกพิลึกกละ ไม่รู้เอากฎเกณฑ์อะไรมาบังคับให้ผู้ชายนอนกับผู้หญิง เรื่อยไปจนกว่าโลกจะพัง... มันก็รู้สึกเข็มนึงซีว้ย"² ประกอบกับมารดาของสุรสีห์ก็ยอมรับความเป็นเกย์ของลูก สุรสีห์จึงไม่ประสบปัญหาการเป็นคนผิดเพศไปจากที่สังคมกำหนด หากมีปัญหา ปัญหา นั่นคือต้องการใกล้ชิดกับคนรักตลอดเวลา ถ้าผิดหวังก็ใช้วิธีคนอ่อนแอแก้ปัญหา คือกินยาฆ่าตัวตาย

แต่สำหรับปุตตรา เขามีสิ่งแวดล้อมต่างจากสุรสีห์ พ่อแม่หวังในความเป็นชายของเขาอย่างยิ่งว่าจะทำให้ตระกูลเขามีทายาทสืบต่อไป ทำให้ปุตตราต้องเก็บซ่อนความรักในเพศเดียวกันซ่อนไว้ เป็นเหตุให้เขามีความขัดแย้งภายในตัวเอง ต้องต่อสู้ ระหว่างความต้องการทางธรรมชาติกับสำนึกที่คอยเตือนว่าการกระทำนั้นเป็นสิ่งผิด กฎเกณฑ์เปรียบเทียบระหว่างปุตตรากับสุรสีห์ว่าตั้งยาเสพติดที่ยากจะเลิกเล็พได้ ปุตตราจึงทุกข์ระทมด้วยความขัดแย้งภายในจิตใจ ซึ่งกฤษณาบรรยายว่า

"ปุตตรารู้แต่ว่า ในลุ่มลึกของจิตใจเขา นั้น อลเวงอยู่ด้วยอารมณ์ขัดแย้ง เต็มตัว เตียวร้าย เตียวเรียบร้อย เตียวหงุดหงิด เตียวอยากลี้ร้าง แต่อีกเตียวหนึ่งความอยากทำลายก็อาจเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เมื่อใดที่เขาเป็นชายเต็มตัว เมื่อนั้นแหละ เขาคงจะหมดสิ้นปมด้อยร้ายแรง"³

นอกจากความขัดแย้งดังกล่าวแล้ว ปุตตราที่มีความขัดแย้งกับตัวละครอื่น คือบิดาของตนอย่างรุนแรงอีกด้วย ปุตตราจึงต้องต่อสู้อย่างเข้มแข็ง และที่ลุดก็พ่ายแพ้ กฤษณา

1 เรื่องเตียวกัน, หน้า 392.

2 เรื่องเตียวกัน, หน้า 252.

3 เรื่องเตียวกัน, หน้า 260.

แสดงถึงทางเลือกของบุตรสาวที่ลุดก็ต้องกลับไปอยู่กับสุรสีห์ตามความเรียกร้องทางธรรมชาติ กรอบหรือระเบียบใด ๆ ในสังคมก็ไม่สามารถปิดล้อมกันเขาไว้ได้ แม้บุตรสาวจะแก้ปัญหาคือ ความขัดแย้งภายในตัวเองได้สำเร็จในที่สุด แต่ปัญหาคือความขัดแย้งทางสังคมเป็นสิ่งที่เขา ไม่อาจแก้ไขได้

ปัญหาของตัวละครรักร่วมเพศในนวนิยายของกฤษณา สิง เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับคนรัก ร่วมเพศทั่วไป

3. ทัศนคติทางสังคม

กฤษณาแสดงปรากฏการณ์ทางสังคมเกี่ยวกับคนรักร่วมเพศ โดยผ่านความคิดของ ตัวละครว่าสมัยนี้เป็นสมัยที่คนเราชอบประพุดิแปลกประหลาด กะเทยกลายเป็นแฟชั่น¹ กฤษณา เปรียบเทียบถึงชีวิตสมัยใหม่ที่มีความแปลกประหลาด: เกิดขึ้นมากมาย เช่นพวกอปปี้ และรักร่วมเพศก็เป็นความประหลาดอีกชนิดหนึ่ง เช่นอปปี้ที่หันไปใช้ชีวิตแบบเก๋าลัสมัยหลาย ร้อยปีก่อน²

สิ่งที่กฤษณา เน้นคือทัศนคติที่คนในสังคมมีต่อคนรักร่วมเพศ โดยปล่อยให้ตัวละคร จำนวนมากออกมาแสดงความคิดเห็น นับตั้งแต่ชั้นชั้นสูงคือระดับผู้บริหารจนถึงชนชั้นระดับต่ำ ที่มีฐานะเป็นเพียงคนรับใช้ ทัศนคติที่แสดงให้เห็นมีทั้งที่เข้าใจและยอมรับ กับไม่เห็นด้วยต่อต้าน การแสดงทัศนคติทั้งสองฝ่ายอย่างละเอียดนี้ นับเป็นแนวการเขียนของกฤษณาอย่างหนึ่ง ในการสร้างนวนิยาย นวนิยายของกฤษณา เป็นประเภทถ่ายภาพชีวิต ไม่สร้างภาพดงามกว่า ชีวิตจริง โดยแสดงให้เห็นทั้งด้านดีและด้านชั่ว³ แต่ถึงกระนั้นในการแสดงความคิดเห็น ของตัวละครต่าง ๆ ได้สะท้อนให้เห็นความคิดของกฤษณาที่มีต่อคนรักร่วมเพศแฝงอยู่ด้วย ซึ่งได้แก่ความคิดที่ว่า เรื่องรักร่วมเพศไม่ใช่สิ่งปกติ

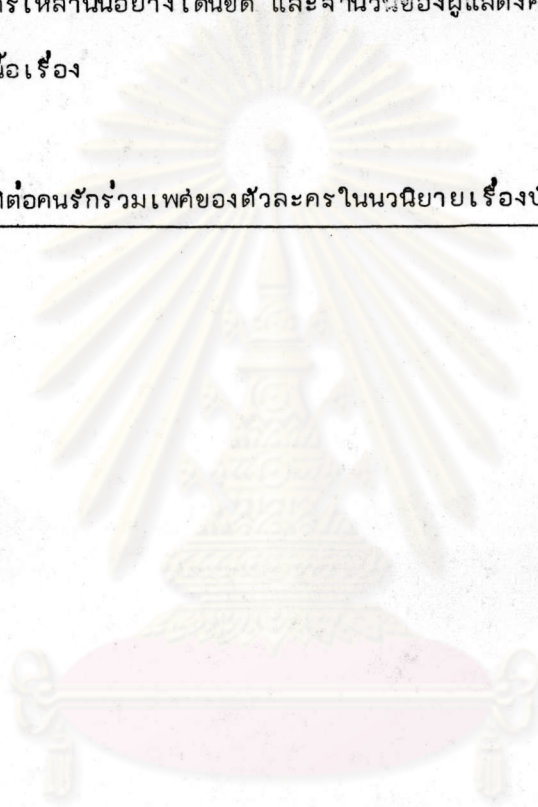
¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 237

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 302.

³ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, วรรณคดี, หน้า 100.

ในการสนับสนุนข้อสันนิษฐานดังกล่าว ผู้วิจัยขอฝากคำคิดของตัวละครแต่ละคนที่
แสดงไว้เกี่ยวกับคนรักร่วมเพศมารวมกันแสดงไว้ในตาราง เพื่อจุดมุ่งหมายในการมองเห็น
ความคิดของตัวละครเหล่านั้นอย่างเด่นชัด และจำนวนของผู้แสดงความคิดเห็น ซึ่งเป็นตัว
ละครส่วนใหญ่ในเรื่อง

ตารางแสดงทัศนคติต่อคนรักร่วมเพศของตัวละครในนวนิยายเรื่องบัลลังก์ไยบัว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ชื่อตัวละคร	สถานการณ์	ความรู้สึกหรือทัศนคติ
<p>จาตุรนต์และนาง โยมม (พ่อและแม่ปุตตรา)</p> <p>จาตุรนต์</p>	<p>เมื่อเห็นปุตตราสนิทกับสุรสีห์มาก</p> <p>ตักเตือนปุตตรา</p> <p>ต้องการให้ปุตตรามีคนรักเป็นผู้หญิง</p> <p>ปรึกษาเรื่องกับรลิก</p> <p>สนทนากับนายปลัดถึงพฤติกรรม</p> <p>รักร่วมเพศ</p>	<p>มีโอกาสระมัดระวังมากขึ้นกับการคบหาสมาคมของบุตรชายมากขึ้นทุกที เมื่อประจักษ์เกือบจะแน่ชัดว่าสุรสีห์เป็นคนประเภทใด (232)</p> <p>"อย่าลืมว่า ฉันเป็นพ่อแก่ ลงทุนส่งแกข้ามหัวข้ามทะเลไปเล่าเรียนเพื่อให้กลับมามีงาน กลับมาแต่งงาน มีทายาทให้แก่ตระกูลเรอรัคมีนะ ไม่ได้ส่งแกไปเพื่อให้เป็น <u>ไอ้ตอลยอดตัน</u>" (247)</p> <p>"ปุตตรา...มนุษย์เรานั้นถูกสร้างขึ้นให้มีสองเพศคือชายกับหญิง เพศทั้งสองนี้แตกต่างกัน จุดประสงค์ที่เห็นได้ง่าย ๆ ก็คือเพื่อสืบพันธุ์ของชาติมนุษย์ให้แพร่ไพศาลออกไป แต่มาเดี๋ยวนี้พ่อไม่แน่ใจนัก เพราะมีคนกลุ่มหนึ่งพยายามแหกคอกธรรมชาติ สร้างความพิเรนขึ้น..." (248)</p> <p>เพราะปุตตราเป็นความหวังอันสูงส่งของเรา เนื่องจากเป็นทายาทผู้จะต้องดำรงวงศ์ตระกูล ดำรงทรัพย์สิน และธุรกิจทั้งปวงแทนเขาสืบต่อไป จาตุรนต์จึงถือว่าความเสียหายเรื่องนี้ เป็นความเสียหายที่ใหญ่หลวงนัก เพราะว่า...ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของบุตรเข็นปุตตราจะต้องสูญเสียไปโดยสิ้นเชิง(251)</p> <p>จาตุรนต์กำลังถูกรบกวนง่วงด้วยอารมณ์เกลียด เพราะรู้สึกว่าสุรสีห์เป็นบุคคลที่เสียมองภาพ หากเกาะอยู่ในชีวิตของบุตรชายเขานานไป ก็จะทำให้ปุตตรากลายเป็น <u>โหมบรูซ</u> อย่างไม่ต้องสงสัย</p> <p>"ผมไม่สามารถจะรับไหวได้ ผมไม่เกลียดอะไรเท่ากับเกลียดความวิตถาร ความวิตถารเหมือนตัวดวงที่จะเกาะกินขอบไซตันไม้ดี ๆ ให้กลายเป็นต้นไม้เน่า ๆ ผมไม่เล่นด้วยหรอก" (257)</p> <p>"แต่สำหรับผม ถือว่าเสียหายร้ายกาจมาก ผมไม่ต้องการเห็นลูกผมเป็น <u>โหมบรูซ</u> ผมต้องการให้ลูกชายมีลูกมีหลานสืบตระกูลเรอรัคมีให้ใหญ่โตออกไปอีก ไม่ต้องการให้เป็น <u>ตอลยอดตัน</u>" (320)</p> <p>"ไอ้เรื่องรักร่วมเพศนี่ คุณอย่าล้อเล่นนะ ไม่ใช่เรื่องไร้สาระเลยแหละคุณ ถ้า ถ้าเกาะไม่ออกละก็ มันจะกลายเป็น <u>มนุษย์โหมบรูซ</u> ไปทั้งชีวิตเลยเชียว" (458)</p>

ตัวละคร	สถานการณ์	ความรู้สึกหรือทัศนคติ
กนกและชลิ (บิดาและมารดา ของเมรวดี) นายล่กล (ผู้จัดการบริษัท ของจาตุรนต์)	เมื่อทราบว่าสุรสีห์กินยาตายเพราะ น้อยใจปุตตรา คุยถึงปัญหาของปุตตรา กับจาตุรนต์	กนกและชลิได้แต่ล่ามหน้า "เกิดมาไม่เคยเห็น ผู้ชายรักผู้หญิง ผู้หญิงรักผู้ชายแล้วผิดหวัง เขายังไม่ฆ่าตัวตาย ทำไมผู้ชาย รักผู้ชายกลับมาทำแบบนี้ ดูพิลึกกึกก็ชอบกล" (471) นายล่กลอดหัวเราะไม่ได้ "แปลกข่มมัดเลย" เขาส่ายศีรษะไปมา "ไม่รู้ว่าเพราะอะไร คุยปุตตราถึงได้เห็นผิดเป็นชอบขนาดนั้น ไม่เห็นจะนำสาวทตรงไหน..." เขาท้าทำขมลูกขมพอง "ดูฟรี ๆ ผมยังไม่อยากดู อยากเตะเสียแหละมาก" (596)
นายทอง (คนขับรถของ จาตุรนต์)	เมื่อสุรสีห์มาขอปรับความเข้าใจ กับปุตตรา	คนขับรถเองก็นึกเจตนาสุรสีห์อยู่ในใจ "บ้าอย่างมหากาฬ" เขาคิด นายทองทรุดตัวลงนั่งตรงหน้าอย่างตกใจและรุนแรง เขาเพิ่งเคยเห็นภาพการชิงหวงรุนแรงระหว่าง ชายต่อชายเป็นครั้งแรกในชีวิต (415)
นายหวล (คนรับใช้ ของสุรสีห์)	เมื่อคุณสุภาพฝากทองไปบอกปุตตรา ว่าให้อภัยสุรสีห์ เมื่อได้ยินสุรสีห์ตัดพ้อปุตตรา	นายทองไม่ตอบรับ เขานึกถึงจาตุรนต์ ผู้พี่บ้านเป็นห่วงอนาคตของปุตตรา ตัวนายทองเองก็มีความเห็น ว่า "คุณปุตตราควรแต่งงานเสียที... กับผู้หญิงไม่ใช่ผู้ชาย" (424) นายหวลได้ฟังแค่นั้นก็รีบบอกนายว่า "ผมเลยกลับนะครับคุณผู้หญิง" แต่ในใจก็นึกว่า "คลื่นไส้จับเป้ง ได้ยินแล้วรากแทบแตก" (486)

ตัวละคร	สถานการณ์	ความรู้สึกหรือทัศนคติ
ภัคดี (พี่เขยเมธวดี)	เมื่อสนทนากับสุรัสวดี เมื่อพูดคุยกับสุรัสวดีและพยายาม ชี้ให้เห็นความน่ารักของเพศหญิง เมื่อต้องมีความสัมพันธ์กับสุรัสวดี	ภัคดีฟังสรรพนามที่ฝ่ายหนึ่งใช้แทนตัวแล้วรู้สึกคันหู เหมือนมีตัวแมลงเข้าไปคันอยู่ในนั้น (212) ภัคดีรู้สึกคันอับ ๆ ที่ผิวหนังอย่างไรชอบกล เมื่อได้สัมผัสสรรพนามที่ชายหนุ่มผู้นี้เรียกขานตนเอง แทนคำว่า "ผม" อย่างบุรุษเพศทั่วไป (224) ภัคดีนึกสังเวชอยู่ในใจ เอ้อ ตูนี่หนอ พบปะมาก็สารพัดแล้ว สุรานารี พายี ก็พิงบัตร แต่ สารพัดที่คิดว่า โขกโขนนั้น ก็ยังไม่แปลกประหลาดตามหัตถ์ครุฑย์เท่าขณะที่มันให้กะเทยสืบอยู่ในเวลานี้ หากอาศัยที่เขา เป็นคนรักง่ายต่อการครองชีวิตอยู่แล้ว ภัคดีจึงนึกในใจว่า "ดีเหมือนกัน จะได้ รู้ว่ามันเป็นยังไง" (269) ภัคดีพูด "ถึงผู้หญิงก็เหมือนกัน ใครเป็นเลสเบี้ยนก็ช่วยเหลือกันละ" (272) ความรู้สึกคือ "นึกเสียว่ากำลังอยู่ในป่าดงดิบ" "โธ่เอ๊ย ฤทธอนดู เสียเงินให้มันให้ลาวยังดีกว่ามาเสียตัวให้อั้วหมอนี่" "เอาเหอะวะ นึกว่าฟาดเคราะห์" "รากจะแตก" ภัคดีนึกสับสนล้าบานอยู่ในใจ อยากจะขันก็ขันไม่ออก อยากจะทุเรศก็นึกสงสาร อยากจะลงสารก็นึกทุเรศ เหตุใดหนอ จิตใจเขา (บุตรตรา) จึงพลอยวิปริตผิดแปลกเห็นดีเห็นงามไปกับความวิถถาวรชนิดนี้ จนคลั่งโคลีโหลหลง ถือเอาเป็นสิ่งที่เส่พิศดขื่นยอด ที่จักรวรรดิที่ลุดก็คือ มันเป็นสิ่งบั่นทอนความเป็น ปกติชนอย่างร้ายแรง (274 - 280)

ตัวละคร	สถานการณ์	ความรู้สึกหรือที่คนคิด
<p>คุณสุภาพ (มารดาสุรัสวดี)</p>	<p>เมื่อพบสุรัสวดีกำลัง เสียใจที่บุตรรา เดินห่าง</p> <p>เมื่อตกเตียงกับบุตรราถึงรูปแบบ การดำเนินชีวิตที่บุตรรา รู้สึกว่าผิด</p>	<p>คุณสุภาพเคยชินกับการปลอบบุตรชายในเรื่อง เช่นนี้มานานแล้ว แรกทีเดียวเธอดอกใจพาเขาไปหาหมอ พยายามรักษาทางจิตใจ แต่ไม่เป็นผล หนักเข้า เธอเองก็ชินชาไปกับอาการวิปริตของบุตรชายได้ดี ราวกับว่า เธอ เป็นผู้หญิง</p> <p>คุณสุภาพนั้นดูราวกับจะพลอยวิปริตไปอีกคนหนึ่ง เพราะความรักลูกโดยสิ้นเชิง เธอยอมรับสภาพ ในการที่สุรัสวดีประพฤติดนดิศเพศอย่างหน้าขึ้น นานไปก็ถึงกับคิดว่ามันเป็นเรื่อง ล้ำสมัยสำหรับการ เกี่ยว ข้องผูกพันกันระหว่างชายต่อชายเช่นเดียวกับสัมพันธ์ระหว่างชายกับหญิง (475)</p> <p>"รูปและแบบคืออะไร" คุณสุภาพตั้งคำถาม "คือสิ่งที่คนคนหนึ่งหรือหลายคนตั้งขึ้น คิดขึ้น โดยเข้าใจ เอาว่ามันเหมาะสมกับสังคมอย่างนั้นอย่างนี้ ไข่หรือไม่ว่าก็กะเกณฑ์ให้คนทั้งหลายประพฤติปฏิบัติตาม เมื่อประพฤติต่อ ๆ กันมาจนกลายเป็นกิจวัตร นาน ๆ เข้าก็คิดว่านั่นคือรูปและแบบอันถูกต้อง ฝ่าฝืน ไม่ได้ ผู้ใดฝ่าฝืนถือเป็นผิดชั่วช้า น่ารังเกียจ แต่ความจริง ถ้าคนที่กำหนด กำหนดอีกอย่าง รูปและแบบที่มีขึ้นก็ต้องกลายเป็นอีกอย่างและเราก็ต้องเห็นว่าเป็นอย่างนั้น ๆ ถูกต้องดีงาม"</p> <p>"แม้ไม่ได้หมายความว่า จะให้คนเราเป็นอย่างนี้ไปทั้ง โลกหรือก มันเป็นเรื่องเฉพาะรายล่องรายเท่านั้น... แรกทีเดียวแม้อายที่สุรัสวดีเป็นอย่างนี้ อยากรักษาให้หายเหมือนกัน แต่เขาชอบของเขาอย่างนี้ แม้อคิดว่าเป็นปล่อยเลยตามเลย...ไม่ได้เสียดายอะไร... ถึงแม้จะไม่พหุลานสืบตระกูล แม้อไม่แปลก ...วงค์ว่านว่านเครือของพ่อเขาเยอะแยะแล้ว ลูกเราจะเป็น <u>ตาลยอดด้วน</u>ไปเสียคนก็ไม่น่าจะ กระทบกระเทือนอะไร" (482)</p>

ตัวละคร	สถานการณ์	ความรู้สึกหรือทัศนคติ
เมธวดี (นักศึกษา)	เมื่อปุตตราพูดให้ฟังว่า ลूसี่มีความสามารถในการรับผู้ย้าย เมื่อพบเหตุการณ์สิ่งหวงระหว่าง ลूसี่กับปุตตรา	เมธวดีงงงวยเหมือนได้ฟังนิยายสี่สัสมหัศจรรย์ นอกฟ้าป่าหิมพานต์ (578) เมธวดีตีกลองใจตนตัวแข็ง หล่อนไม่เคยเห็นภาพเหตุการณ์แปลกประหลาดอย่างนี้มาก่อนเลยในชีวิต ผู้ย้ายตามหิงผู้ย้าย... ด้วยทำทางกระเหียนกระหือหรือถึงขนาด "น่าสงสาร" เมธวดีหิมฟ้า (364)
รลิก (กวีและจิตรกร)	เมื่อคุยกับลาตุรนต์ถึงปุตตรา	รลิกออกความเห็น "ถ้าคิดประสาเขา เขาอาจแลเห็นความงามของมัดกล้ำม เส้นเอ็นในเพศชายมากกว่าเราก็ได้ ไม่จั้นก็คงไม่เกิดความปฏิพัทธ์ผูกพันถึง กับต้นไม้อุด ถึงกับติดขัดงเหมือนยา เสพติด..." (255) รลิกอดเห็นใจนายลาตุรนต์ไม่ได้เลย มันเป็นเรื่องควรเห็นใจจริง ๆ... หม่อมรูปงามอย่างปุตตรา เรื่องรักมีผู้สัมผัสรรถภาพการทำงานอยู่ในเกณฑ์ดี มีพ่อแม่มีงคั่ง สามารถบันดาลเกือบทุกสิ่งในชีวิต ให้เขาได้ไม่ว่า เขาจะพึงปรารถนาหรือไม่ ควรจะห้อมล้อมอยู่ด้วยผู้หญิงอย่างชายหนุ่มผู้โชคดีทั้งหลาย กลับต้องมาจบชีวิตอยู่กับความเกษมสำราญแบบวิตถาร ซึ่งเป็นความพอใจเฉพาะตัว... ไม่เป็นที่ ยอมรับไม่ว่า ในสังคมใดหรือแม้ในกฎแห่งธรรมชาติของสัตว์โลก และหากว่าสังคมมนุษย์มีคนอย่างปุตตราและลूसี่มากขึ้น ๆ สังคมเหล่านั้นจะเป็นอย่างไร (510)

ตัวละคร	สถานการณ์	ความรู้สึกหรือทัศนคติ
	เมื่อสุรสีห์มาหา คุณตัวย	<p>รู้สึกมองสุรสีห์ แล้วนึกขุ่นและสับสน แต่แล้วก็สงสาร ความรู้สึกและอารมณ์ของมนุษย์เราที่มีความหมายเท่าเทียมกัน ไม่เลือกว่าผู้ชายผู้หญิงหรือสิ่งชายครึ่งหญิง รู้สึกอดปลงอนิจสงไม่ได้ ฝึก็เป็นชีวิตพิสดารอีกแบบหนึ่ง (526)</p> <p>รู้สึกมองสุรสีห์อย่างสงสาร เข้าใจและเห็นใจความรู้สึกของนายจาตุรนต์ที่จะต้องสูญเสียบุตรชายไปโดยไม่มีวันกลับ เป็นการสูญเสียที่แปลกประหลาด ไม่ใช่สูญเสียเพราะตาย แต่เพราะพิการ พิการทางเพศ บุตรราคาจะกลายเป็น <u>โคมบุรุษ</u> (531)</p> <p>"กะเทยก็มีหัวใจเหมือนกัน" รู้สึกคิด (533)</p>

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หากพิจารณาจากตารางที่แสดงไว้จะพบว่าความรู้สึกของตัวละครนั้น แบ่งออกเป็น 2 ฝ่ายคือ ต่อด้านกับเห็นใจ โดยที่ฝ่ายต่อด้านนั้นมีจำนวนมากกว่า แม้กฤษณาพยายามแสดงตนเป็นกลาง โดยการสร้างค่ายของความรู้สึกออกเป็นสองค่ายแล้วเช่นนี้ แต่มีข้อบ่งชี้หลายประการแสดงให้เห็นทัศนคติที่แท้จริงของผู้ประพันธ์ที่แฝงมากับความนึกคิดของตัวละคร ประการแรก เมื่อพิจารณาจากฝ่ายที่เห็นใจซึ่งได้แก่คุณสุภาพ มารดาสุรัสวดี รลิก จิตรกรหนุ่ม เมธวีตนักศึกษาล่าพบว่าคนทั้งสามมีเงื่อนไขของการยอมรับผลักดันเงื่อนไขดังกล่าวคือ คุณสุภาพนั้นในฐานะมารดาด้วยความรักจึงจำต้องยอมรับ แต่ในครั้งแรกก็ตกใจและต้องการให้บุตรชายได้รับการรักษา รลิกในฐานะศิลปิน เขามีใจกว้างและยอมรับสิ่งเหล่านี้ได้ แต่ถึงกระนั้น แม้จะให้ความเห็นใจหรือพยายามเข้าใจ แต่เขาก็ยังคิดว่าเป็นเรื่องที่สังคมและธรรมชาติของสัตว์โลกไม่ยอมรับ เมธวีตในฐานะนักศึกษา ซึ่งเป็นคนรุ่นใหม่ สามารถปรับตัวรับสภาพแปลกใหม่ได้ง่ายกว่า ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจึงคือความล่งลาร แต่เวลาเดียวกันก็รู้สึกงงงันและตกใจไปด้วย

จะพบว่าการเห็นใจของตัวละครทั้งสามไม่เป็นไปอย่างธรรมชาติคือเกิดความเข้าใจอย่างแท้จริง แต่เป็นการยอมรับที่มีการปฏิเสธแฝงอยู่

ประการที่สอง นอกจากความเห็นของฝ่ายต่อด้านจะมีหลายเสียงและค่อนข้างรุนแรงแล้ว คำที่กฤษณาเลือกใช้เปรียบเทียบกับความประพฤติกักร่วมเพศเป็นคำที่รุนแรงและกล่าวซ้ำโดยต่างตัวละคร คำดังกล่าวได้แก่ โมฆะบุรุษ ตาลยอดดวัน และสิ่งเล่พิตติ ซึ่งสิ่งเล่พิตตินี้ไม่เพียงรู้สึกกับรักดีจะรู้สึกเท่านั้น แต่ตัวพูดตราเองเมื่อเขาหวนคำนึงถึงความ เป็นไปของตนเองก็พบว่า

"ยามที่เขาไกลสุรัสวดี เขามักจะรู้สึกสลายใจ โลงใจ ปลอดภัยไปชั่วขณะหนึ่ง แต่ก็มักจะเป็นช่วงสั้น ๆ ประมาณ 7-8 วันแรกแห่งการจาก หลังจากนั้น จิตใจเจ้ากรรมของเขาจะถูกลากถูถูถ่วงอย่างหนักให้ล่บักล่บอมด้วยความระลึกถึง อย่างคนที่ "ติดข้อง" อย่างรุนแรง

ชวนให้นึกถึงมนุษย์ที่ติดยาเสพติด"¹

คำที่ใช้ชวนให้ความรู้สึกค่อนข้างไม่ดีทั้งสิ้น ดังนั้น แม้จะมีความเห็นสองฝ่ายออกมา
เล่นอ แต่ความรู้สึกหรือบรรยากาศโดยทั่วไปที่เกิดขึ้นคือพฤติกรรมเช่นนี้ไม่ใช่สิ่งดีงาม ยัง
เป็นเรื่องที่คนส่วนใหญ่ไม่ยอมรับ

ข้อบ่งชี้สองประการนี้สะท้อนให้เห็นความคิดของกฤษฎาที่ตระหนักถึงความแพร่หลาย
ของ คนรักร่วมเพศและมอง เห็นว่า เป็นปัญหาสังคม แม้จะไม่ใช่ปัญหาใหญ่ร้ายแรง เช่นปัญหา
แหล่ง เลื่อมโทรมความยากจน แต่ก็ เป็นปัญหาที่ทำให้เกิดความแปรปรวนในการดำรงชีพของ
มนุษย์ในสังคม หรือที่กฤษฎาให้ยกตัวอย่างความคิดว่า "มันเป็นเรื่องบ่อนทอนความเป็นปกติของอย่าง
ร้ายแรง"

สรุปถึงการนำตัวละครรักร่วมเพศมาใช้ในนวนิยายของกลุ่มที่หนึ่งได้ว่า ตัวละครรอง
เหล่านี้มีบทบาทต่อโครงเรื่องพอสมควร กลวิธีที่นักเขียนใช้เล่นอุปคลิขิตตัวละครคือการใช้ภาษา
พิเศษเฉพาะ เพื่อช่วยให้คนอ่านมองเห็นภาพคนรักร่วมเพศชัดเจน และใช้การเปรียบเทียบ
ปัญหาของตัวละครเกิดจากความขัดแย้งภายในตัวเอง และความขัดแย้งที่มีกับสังคม หันความคิดที่มี
ต่อคนรักร่วมเพศที่แสดงไว้ สะท้อนให้เห็นว่า เรื่องรักร่วมเพศยังเป็นที่ยอมรับในคนกลุ่มน้อย
และจุดมุ่งหมายในการเล่นอตัวละครเหล่านี้ในงานเขียนของผู้ประพันธ์แตกต่างกัน คือลู่วรรณ
เน้นพฤติกรรมทั่วไป ขณะที่กฤษฎาเน้นที่ทัศนคติ แต่อย่างไรก็ตามนวนิยายที่มีตัวละครดังกล่าว
สะท้อนให้เห็นความเป็นไปในสังคมประการหนึ่งว่า คนรักร่วมเพศได้ปรากฏตัวในสังคมมากขึ้น
จนเป็นจุดเด่นสังเกต เห็นได้ชัด

กลุ่มที่สอง ไม้ผัดใบ เครื่องแบบสีขาว เพลงพรหม น้ำตาลไหม้ สะเปาะลูกทุ่ง

แม้ในการเขียนเกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศในนวนิยายเรื่องอื่น กฤษฎาจะให้ความสำคัญ
แก่ตัวละครค่อนข้างมาก แต่สำหรับเรื่อง ไม้ผัดใบ วัชร เป็นเพียงตัวประกอบที่ไม่มีบทบาทสำคัญ

¹ กฤษฎา อโศกสิน, บัลลังก์ไยบัว, เล่ม 1, หน้า 219

ออกมาปรากฏตัวไม่กี่ฉากก็หายไป มิธวานะเป็นเพื่อนคนหนึ่งของตัวละครเอก คือเทียนสี
 ฤกษ์หรืออธิบายถึงลักษณะของตัวละครนี้ไว้เพียงสั้น ๆ ว่า "มีท่าว่าจะเป็นผู้หญิง" การใช้
 ตัวละครโฮโมเซกซ์วลในนวนิยายเรื่องนี้จึงเป็นเพียงการเล่าริมฉากให้เห็นบุคคลแปลก ๆ ที่
 เทียนสีคบหาเป็นเพื่อน เพื่อเป็นการอธิบายทางอ้อมถึงอุปนิสัยของเทียนสี

การสร้างตัวละครโฮโมเซกซ์วลที่ไม่มีบทบาทสำคัญต่อเนื้อเรื่องเช่นนี้ ปรากฏอยู่ใน
 ในเรื่อง เครื่องแบบสีขาว และ เพลงพรหมด้วยเช่นกัน

ในเรื่อง เครื่องแบบสีขาว ดร.พิมพ์พร เป็นคนรักร่วมเพศที่มีลักษณะเป็นผู้ชาย
 ปกติ ไม่มีท่าทางใดให้ชวนสงสัย คำพิพากษาไม่กำหนดสาเหตุการเป็นเกย์ของตัวละครอย่าง
 แน่แน่นอน เพียงตั้งประเด็นว่าอาจเกิดจากปัญหาทางด้านจิตใจและสิ่งแวดล้อม

บทบาทของดร.พิมพ์พร มีผลต่อเนื้อเรื่อง เพียงเล็กน้อย กล่าวคือเมื่อดร.พิมพ์พร
 แต่งงานกับปาริชาติ น้องสาวของอรชุน และปาริชาติค้นพบความสัมพันธ์ตัวของสามีในคืน
 แต่งงาน สิ่งตกใจถึงกับช็อค เป็นเหตุให้ภรรยาเกิดต้องมาเป็นพยาบาลพิเศษ และทำให้
 มีโอกาสใกล้ชิดกับอรชุนมากขึ้น

ทัศนคติทางสังคมที่คำพิพากษาไว้คือ สังคมขณะนั้นมีข่าวคนรักร่วมเพศบ่อยครั้ง
 เป็นบุคคลวัยที่มนุษย์ทำอะไรเลวร้ายมากยิ่งยั้ง และเสนอความเห็นที่ว่า เรื่องรักร่วมเพศเป็น
 แฟชั่นที่ไทยรับมาจากพวกตะวันตก เกิดจากพวกที่ไปศึกษาต่างประเทศหรือคลุกคลีใกล้ชิด
 ชาวตะวันตกแล้วนำมาเผยแพร่ในเมืองไทยจนกลายเป็นความนิยม

สำหรับปัญหาของตัวละครที่เป็นเกย์คือ ต้องการรักษาสถานภาพทางสังคม ทำให้
 จำเป็นต้องแต่งงาน

อนึ่ง การสร้างตัวละครรักร่วมเพศนี้ คำพิพากษาทำให้คนอ่านรู้สึกตัวละครนั้นจากการ
 กล่าวขำขึงถึงโดยตัวละครต่าง ๆ ดร.พิมพ์พรไม่ปรากฏตัวในฐานะตัวละครจริงที่มีความ
 คิดต่อตัวละครอื่นหรือสังคมรอบตัว ผู้อ่านรู้สึกโดยผ่านความคิดของตัวละครอื่นหรือการบรรยาย

ต่างจากพินิต ในเรื่อง เพลงพรหม ที่แม้ไม่มีบทบาทสำคัญต่อเนื้อเรื่องโดยตรง แต่ก็ปรากฏตัวในฐานะตัวละครตัวหนึ่งที่มีความเคลื่อนไหวพอสมควร

ลักษณะของพินิตคือแต่งกายและกิริยาคลายผู้หญิง แต่ไม่ประสบปัญหาในการดำรงชีวิตเพราะยอมรับสภาพที่แท้จริงของตน และประสบความสำเร็จในชีวิตพอควรด้วยการมีอาชีพเป็นช่างเสริมสวย มีรายได้เลี้ยงตนเองได้

ว.วินิจฉัยกุล ไม่ให้รายละเอียดของตัวละครในแง่ของสาเหตุ ปัญหาในการวางตัว หรือทัศนคติของตัวละครอันต่อความเป็นคนรักร่วมเพศ แต่ได้เน้นถึงความเข้มแข็งในด้านจิตใจของตัวละคร ความเป็นนักต่อสู้ จากเด็กชายที่ไม่เหมือนพี่น้องของครอบครัวที่มีฐานะยากจน ได้ยกตัวเอง สร้างฐานะจนกลายเป็นช่างเสริมสวยในร้านชั้นดีของกรุงเทพฯ พินิตจึงเป็นคนที่รักร่วมเพศที่มีความสุขและความสำเร็จในชีวิต ขณะที่ตัวละครที่มีความเป็นปกติอื่น ๆ ยังมีความบกพร่องและผิดพลาดมากกว่า

อย่างไรก็ตาม ทั้งศรีฟ้าและว.วินิจฉัยกุลมิได้ใช้ความเป็นคนรักร่วมเพศของตัวละคร ก่อให้เกิดผลกระทบกระเทือนครั้งสำคัญต่อชีวิตของตัวละครอื่น ขณะที่เรื่อง น้ำตาลไหม้ และ สะก๊อกลูกทุ่ง นั้น ความเป็นคนรักร่วมเพศของดาวและอาสนะส่งผลให้ชีวิตอื่นแปรผันไป

ในเรื่อง น้ำตาลไหม้ ช่อสดาวาง โครง เรื่องให้ธูมาแต่งงานกับดาวโดยไม่รู้ว่าจริงว่า ดาวเป็นเกย์ เมื่อทราบก็ขอแยกกลับมาอยู่กับครอบครัวตน เมื่อธูมาพบวันเกิดความรัก จึงต้องการหย่าจากดาวเพื่อแต่งงานกับปวัน แต่ดาวต้องการมีลูก เพื่อใช้เป็นข้อเรียกร้องจากมารดาตนที่ต้องการหลาน เมื่อทราบว่าธูมาตั้งครรถ์สิ่งไม่ยอมหย่า แต่กลับไปพบปวัน ขอให้ยุติการติดต่อกับธูมา จนภายหลังทั้งสองเกิดความเข้าใจผิดกัน ปวันไปแต่งงานกับผู้หญิงอื่น สุดท้ายจึงได้กลับมาปรับความเข้าใจกับธูมาสำเร็จ และดาวก็แยกทางจากธูมาไปมีชีวิตที่ตนปรารถนา

เมื่อพิจารณาจากโครง เรื่อง พบว่าการแต่งงานกับคนรักร่วมเพศน่าจะเป็นปัญหาสำคัญ ของชีวิตครอบครัว เช่นที่กฤษณานาไปเขียนไปในเรื่อง ประตูที่ปิดตาย แต่วิธีเขียนของช่อสตา

ทำให้ความร้ายแรงของปัญหานี้เบาบางลง เนื่องจากข้อสตาไม่สร้างสถานการณ์ตั้งเครียดทางจิตใจหรือสิ่งแวดล้อมให้ตาว ผู้เกี่ยวข้องที่ควรเตือนครันที่สุดคือธูมา ก็ไม่มองตาวอย่างรังเกียจหรือคับข้องใจ ตรงกันข้ามกลับรู้สึกเห็นใจ พยายามเข้าใจและไม่ต้องการขู่ขึงตาวกลับมามีชีวิตผู้ย้ายปกตอย่างฉิวเฉียดในประตูปิดตาย ข้อสตาไม่ให้ความสำคัญต่อเรื่องที่น่าจะเป็นปัญหาครอบครัวนี้ แต่เน้นความสำคัญของเรื่องที่อุปสรรคความรักชายหนุ่มหญิงสาว ดังนั้น ตาวจึงเป็นเพียงเป็นตัวละครรอง ที่มีส่วนในการดำเนินเรื่องเท่านั้น

ข้อสตาให้ข้อมูลเกี่ยวกับตาวพอสมควร โดยบรรยายถึงสาเหตุในการเป็นเกย์ชีวิตรักของตาวกับเพื่อนชาย ตลอดจนบุคลิกลักษณะ แต่ข้อสตาไม่จริงจังกับความเป็นคนรักร่วมเพศของตัวละคร ข้อบ่งชี้คือ ข้อสตาไม่แสดงถึงความขัดแย้งของตัวละครในการเป็นคนรักร่วมเพศ รวมทั้งไม่แสดงทัศนคติต่อเรื่องนี้อย่างจริงจัง จนอาจกล่าวได้ว่าข้อสตาเพียงนำตัวละครรักร่วมเพศสร้างความเปลี่ยนแปลงในการดำเนินเรื่อง โดยไม่มีจุดประสงค์ที่จะเล่นอประเด็นรักร่วมเพศเป็นสำคัญ

ละเก้อกู่กู่ ก็เช่นกัน กรุง ญ ภัตร นำความเป็นคนรักร่วมเพศมาใช้ในการดำเนินเรื่อง โดยกำหนดให้อาสนะเป็นเกย์ และก่อความเปลี่ยนแปลงหลายประการให้แก่ชีวิตตัวละครอื่น แม้มีบทบาทสำคัญเช่นนี้ แต่กรุง ญ ภัตรไม่ให้ภาพที่แจ่มชัดของอาสนะต่อผู้อ่าน ลักษณะบุคลิกของอาสนะที่ปรากฏไม่มีความคงที่ และบางครั้งก็มีความขัดแย้ง ดังเช่นตอนเริ่มเรื่องนั้น บรรยายถึงอาสนะว่าเป็นชายหนุ่มหน้าตาคมสัน อาตยยะผู้เป็นน้องชายมีความเห็นว่าพี่ชายเป็นลู่ภาพบุรุษทุกกระเปียดนิ้ว แต่เมื่อกรุง ญ ภัตร ต้องการเปิดเผยถึงความเป็นเกย์ของอาสนะ ก็สร้างฉากให้อาตยยะเข้ามาในห้องพบพี่ชายกำลังนั่งตะไบเล็บ ผมม้วนกันหอยเต็มศีรษะ การพบเห็นครั้งนี้นับเป็นครั้งแรก ซึ่งในความเป็นจริง อาตยยะอยู่บ้านเดียว ทำงานที่เดียวกับพี่ชาย ควรจะระแคะระคายถึงความผิดปกติบ้าง จนไม่น่าจะมีความคิดว่าพี่ชายตนนั้นเป็นลู่ภาพบุรุษที่เคร่งขรึม เป็นที่ต้องตาของผู้หญิง ในบางตอน กรุง ญ ภัตรบรรยายกิริยาก่อนไปทางสตรีของอาสนะหรือวิหุตฉาที่ชอบกระแทกกระทึกอย่างโหดโหด เช่นสตรีปรกภัย แต่บางตอนอาสนะก็ลู่ภาพเช่นบุรุษทั่วไป พุดโดยใช้คำลงท้ายว่า "ครับ" ความเป็นเกย์ของอาสนะ

สิ่งไม่ลุ่มหลวม ภาพที่กรุง ญ ๕๕๓ เล่นอเป็นภาพคลุมเครือและเลื่อนลอย นอกจากนี้ กรุง ญ ๕๕๓ ไม่กล่าวถึงสาเหตุหรือทัศนคติของตัวละครอื่นที่มีต่ออาสนะเกี่ยวกับความเป็นเกียรติ ทั้งที่เรื่องสะกิดทุกขุม มีตัวละครส่วนหนึ่งเป็นคนชนบท ซึ่งในความเป็นจริงน่าจะยอมรับเรื่องราวเหล่านี้ได้ไม่น้อยกว่าคนในเมืองหลวง การใช้ตัวละครประเภทนี้ของกรุง ญ ๕๕๓จึงเป็นเพียงการสร้าง ความแปลกใหม่ให้แก่นวนิยายเพื่อเข้ากับสมัยของสังคมเท่านั้น

อาจสรุปได้ถึงการนำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้ในการสร้างตัวละครของนวนิยายกลุ่มนี้ ว่าได้สะท้อนให้เห็นถึงความเคลื่อนไหวของกลุ่มคนรักร่วมเพศในสังคมว่ามีปรากฏขึ้นเป็นจำนวนมาก ทำให้นักประพันธ์กลุ่มหนึ่งนำเรื่องรักร่วมเพศมาใช้ในนวนิยายเพื่อให้สอดคล้องกับสมัยนิยม โดยนำเล่นอในรูปของความบันเทิงมากกว่าจะแสดงให้เห็นว่าเป็นปัญหาสังคมรูปแบบใหม่ ด้วยเหตุนี้ ตัวละครบางตัวจึงอาจขาดความเป็นจริงทางจิตวิทยา เนื่องจากผู้ประพันธ์มิได้สนใจศึกษาอย่างจริงจัง เพียงแต่นำภาพทางสังคมที่พบเห็นมาถ่ายทอด หรือกำหนดบทบาทตัวละครไปตามจินตนาการของตนเป็นส่วนใหญ่

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย